

ת"פ 45523/03/16 - מדינת ישראל נגד ציון פרץ

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 45523-03-16 מדינת ישראל נ' פרץ תאריך: 4/7/2018 בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח /

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

המאשימה

נגד

הנאשם

ציון פרץ באמצעות ב"כ עו"ד גב' חיה מלול

הכרעת - דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע, שהרשעתי את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום, למעט עניין גרימת הטנטון באוזן השמאלית של המתלונן והחשד לירידה בשמיעה, מהם זיכיתי את הנאשם.

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה שעניינה חבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 23.10.12 בסמוך לשעה 11:45, הגיע מ' א' צ' (להלן: "המתלונן") לתחנת דלק "פז" בשדרות ההגנה מכיוון כללי צפון לדרום בחיפה (להלן: "תחנת הדלק"), ובזמן זה חסם הנאשם, שהינו נהג משאית, את הכניסה לתחנת הדלק באמצעות המשאית, בהמתינו לתורו לתדלוק, והמתלונן נאלץ להמשיך הלאה לכביש היציאה מהתחנה, ונכנס משם. המתלונן פנה לנאשם, שישב במשאית, ושאל אותו אודות סיבת חסימת הדרך, ובתגובה ענה לו הנאשם "לך מפה לך לך", ובהמשך ירד הנאשם מהמשאית, ניגש לעבר המתלונן והשניים קיללו אחד את השני. מיד לאחר מכן הכה הנאשם במתלונן במכת אגרוף חזקה בפניו, וכתוצאה מכך נפל המתלונן לרצפה ואפו החל לדמם. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלונן שבר בשורש כף יד ימין וחשד לשבר באצבע חמישית, וידו קובעה. כן נגרמו לו המטומה בלסת שמאלית תחתונה ובצוואר, שפשופים באזור מרפק וכפות ידיים, שפשוף בקדמת ברך ימין, טנטון באוזן שמאלית וחשד לירידה בשמיעה.

2. בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 9.5.17 כפר הנאשם במיוחס לו, באמצעות ב"כ, ובין היתר נטען שהמתלונן רץ לכיוון הנאשם בעקבות דין ודברים על כניסה לתחנת דלק, והחליק על כתם שמן. עוד נטען, שהתיק נבדק ע"י ד"ר חן קוגל מהמכון לרפואה משפטית, שקבע, לטענת באת-כוח הנאשם, שהפציעה יכולה הייתה להיגרם גם כתוצאה מנפילה וגם כתוצאה ממכות. עוד נטען, שלאחר חו"ד ד"ר קוגל הומלץ לסגור את התיק, ובעקבות ערר שהוגש ע"י המתלונן, הועבר התיק הרפואי לרופאה אחרת במכון לרפואה משפטית, ד"ר הדס גיפס, ולטענת ב"כ הנאשם, נקבע ע"י

ד"ר גיפס, שלמרות הצילומים אי אפשר לקבוע אם החבלות הן כתוצאה מנפילה או ממכה, ובנוגע לסנטר - קבעה שמכה זו יכולה להיגרם כתוצאה ממכה, ולטעמה של ב"כ הנאשם - כתב האישום הוגש על סמך חוות-דעתה.

3. מטעם המאשימה העידו המתלון ו-4 עדים נוספים, ביניהם ד"ר חן קוגל וד"ר הדס גיפס, והוגשו 17 מוצגים. מטעם ההגנה העיד הנאשם ועד הגנה נוסף, והוגשו 9 מוצגים.

4. בסיכומי ההגנה טענה הסנגורית כי "עניינו של תיק זה הינו אירוע של מפגש בין שני אנשים נורמטיביים לחלוטין, חסרי עבר פלילי, שניהם כבני שישים, בעלי משפחות ושניהם עובדים כנהגים מזה כארבעים שנים, כאשר הנאשם הינו נהג משאית והמתלון נהג אוטובוס", והוסיפה שבתיק זה אין עדי ראיה, על כן, לטעמה, עומדת גרסת הנאשם אל מול גרסת המתלון.

5. לטענת ההגנה, הגעת הנאשם לתדלק בתחנת הדלק הייתה בשעה 10:30 לערך. סמוך לשעת האירוע, בשעה 10:55, הגיעו למקום שני שוטרים, אחד מהם, אבי בלטה, רשם דוח פעולה (ת/4), ממנו עולה שהמתלון היה מעוניין קודם לגשת לקבלת טיפול רפואי ואז הוא יגיע עצמאית להגיש תלונה. ביום ה-23.10.12 הוגשה תלונתו של המתלון, וכארבעה חודשים לאחר מכן, ביום ה-21.2.13, נחקר הנאשם לראשונה ע"י המשטרה בקשר לתלונתו של המתלון (ת/5). ביום ה-7.3.13, נערך עימות בין הנאשם למתלון (תמלול העימות-ת/8), שלאחריו נשלח מכתב מטעם החוקר אשר ערך את העימות בין השניים, רס"מ שי לוי, בו נכתב כי "9. מקום האירוע לא תועד במצלמת אבטחה. אין עדים למקרה. המוכר בחנות "ילו" לא היה עד למקרה. 10. ביום 7.3.13 נערך עימות בין 2 הצדדים. במהלך העימות המתלון ביקש פוליגרף. נכון למצב זה, תמונת הראיות בתיק איננה בכיוון של המלצה להעמיד לדין את החשוד אגב עבירת תקיפה. לאור זאת אבקש לבצע בדיקת פוליגרף לשני הצדדים, למתלון ולחשוד. אבקש את אישורך ... (נ/6). ב"כ הנאשם הפנתה לעימות בין הנאשם למתלון: "מ': בבקשה. אתה רוצה פוליגרף? ציון פרץ: מה ששי יגיד. מ' א' צ': אתה רוצה פוליגרף? ציון פרץ: מה ששי יגיד" (ת/8, עמ' 7, שורות 34-37).

6. באת כוח הנאשם ציינה כי החוקרים בחרו בסופו של יום שלא לערוך לצדדים בדיקת פוליגרף ואין כל הסבר לכך - אעיר כבר עתה, שבדיקות פוליגרף, בין אם הן נערכות ובין אם לאו, אינן חלק מהראיות הקבילות בהליך הפלילי, על כן אין כל חשיבות לסוגיה, אם נערכה בדיקת פוליגרף לנאשם ו/או למתלון, ואם לאו.

7. נטען ע"י ב"כ הנאשם, שפרקליטות מחוז חיפה החליטה לסגור את התיק ביום 13.5.13, מהעילה של "לא נמצאו ראיות מספיקות להעמדה לדין (נ/3). המתלון לא השלים עם סגירת התיק, והוא הגיש ערר, באמצעות עורך-דינו, לפרקליטות המדינה (נ/4). ביום 23.3.15 הועבר מכתב מטעם ד"ר חן קוגל - מנהל המרכז הלאומי לרפואה משפטית, בו כתב כי "**בהיעדר תצלומי רנטגן, אין ביכולתי לחוות דעה לעניין המנגנון בעטיו נגרמו החבלות**", וכחצי שנה לאחר מכן, התקבלה חוות דעת מטעם ד"ר הדס גיפס (ת/14), שבסיכומה נכתב כי "**הממצאים מתיישבים עם גרסת המתלון**". באת כוח הנאשם טענה, שעל סמך חוות דעת זו בלבד הוחלט ע"י פרקליטות המדינה להגיש בסופו של יום, ולאחר כ-4 שנים, כתב אישום, והפנתה להנחיות פרקליטת המדינה,

מס' 1.3, בעניין סגירת תיקים מחוסר ראיות ומהעדר אשמה.

8. באת כוח הנאשם טענה, כי גם המשטרה וגם הפרקליטות, פעלו עפ"י ההנחיות, אשר אומרות כי במקרה הזה, בטרם הוגשה חוות הדעת של ד"ר גיפס, לא היו מספיק ראיות להגשת כתב אישום. להגנה טענות רבות נוספות, אליהן אתייחס בהכרעת דין זו.

9. כפי שאפרט בהכרעת דין זו, אני דוחה את טיעון ב"כ הנאשם, לפיו בתיק זה מדובר בגרסה אל מול גרסה בלבד - גרסת המתלונן, שנמצאה אמינה בעיניי, נתמכת בחוות דעתה של ד"ר הדס גיפס, ואילו גרסת הנאשם הינה בלתי סבירה לחלוטין. בהמשך אתייחס לכך, שאני מעדיף את גרסת המתלונן על גרסת הנאשם, כך שגם הטיעון שמדובר בשתי גרסאות אמינות איננו עומד לנאשם. סגירת תיק התלונה כנגד הנאשם, ופתיחתו מחדש בעקבות ערר שהוגש ע"י המתלונן, איננה רלבנטית כלל להכרעת דין זו, וההכרעה שלי תבחן את מכלול הראיות שבתיק, וכן את קביעות המהימנות הן בנוגע לנאשם והן בנוגע למתלונן וליתר העדים.

עדי המאשימה

המתלונן

10. המתלונן סיפר על עצמו כי הוא בן 61, 38 שנים חבר אגד, נכה צה"ל, וכך תיאר את האירוע מיום 23.10.12 (פרוטוקול מיום 6.2.18 עמ' 11 שורות 14-27):

"ת. אני הייתי בדרך לעבודה, הלכתי לתחנת דלק למלא דלק, עמדה משאית וחסמה את הכניסה, אני מצפצף ולא זז. אני נוסע קדימה, אין כניסה בצד השני. זה היה בתחנת דלק עוז באגד הישנה בחיפה, התחנה הראשונה. אני בא, עושה סיבוב, מכניס את האוטו, אני יורד מהאוטו, אני עושה לנהג, הבחור הנחמד שנהרסו החיים שלי בגללו, עושה לו סימן, מצביע על הנאשם"

ש. במה הוא נוהג?

ת. במשאית. ואני עושה לו סימן למה אתה לא מתקדם קדימה? הוא אומר לי "ימניאק, מה באת לקחת עיתון בחינם?" ועשה תנועה משולשת עם האצבע. יורד מהמשאית, יש לו מזל אחד, שאני לא הייתי בהיכון כי אני הייתי גומר לו את הנשמה. אם הבן שלי היה יודע עוד יותר הוא היה גומר את הסיפור הזה. הוא יורד מהמשאית, מטר, מגיע לי עד לברך, הוא בא אליי ואני חשבתי שהוא רוצה לדבר איתי, אני לא מוכן לא כלום, חולצה של אגד, עניבה, מכנסיים, הולך למלא דלק. הוא הודף בי בוקס בחוזקה לסנטר השמאלי של הפנים, הוא מעיף אותי איזה 4-5 מ' על הרצפה, מעיף אותי. יצא לי פיפי מהלחץ. כולי דם, היה שבורה, השיניים עשיתי השתלות, והוא מרוב חוצפתו הוא עולה למשאית ורוצה לנסוע"

ובהמשך סיפר עוד (מעמ' 11 שורה 27 עד עמ' 12 שורה 9):

"אני אומר לו אתה לא זז מכאן עד שתבוא משטרה. אני נשכב על הרצפה, עד שתגיע משטרה לכאן. מגיעה משטרה, אומר לי השוטר "אני מבין שזה לא יגמר הסיפור כי אתה נפצעת, תיגש לבית חולים, ושהנאשם ייגש למשטרה". הוא אומר לו לשוטר "אני עכשיו לא יכול, יש לי משאית עם סחורה ואני צריך ללכת לפרוק אותה". אני הולך לרמב"ם, מקבל טיפול, עושה גבס, לסת שבורה, זעזוע מוח, אני מטופל אצל מחאז'נה, אצל סיוון בלוח, נוירולוגית. אני הייתי ספורטאי, רץ מרתונים, יש לי תעודות בבית. אני היום ב 100% נכות, הוציאו אותי מאגד. אני בנכות מאירוע מוחי. אני הולך למשטרה, ב 1 בלילה, 2 בלילה, עם יד מגובסת, שברים, כולי דם נפוח. השוטר לוקח ממני את העדות, יורד הקצין תורן, הכל מתועד, הוא רואה אותי ככה נפוח ואומר מה זה איפה אנחנו? אמרתי לו אני לא יודע. אומר השוטר שחייב לעצור אותו מיד, זו תקיפה חבלנית .. הגשתי עדות ואני הולך"

11. בהמשך עדותו הראשית נשאל המתלון ע"י ב"כ המאשימה בנוגע לשלב בו עשה לו הנאשם תנועה של אצבע משולשת, והתבקש לספר מה קרה אחרי שקיבל את המכה. לדברי המתלון (מעמ' 12 שורה 30 עד עמ' 13 שורה 4):

"הכי פשוט בעולם. כלום. הוא עושה לי אצבע משולשת מהחלון של המשאית, אני אומר לו "מה אתה לא מתבייש?" הוא יורד מהמשאית ואני לא מוכן. אני לא יודע לקראת מה אני הולך. הוא בא לקראתי, מגיע לי עד הברך, הוא חובט בי בסנטר ומעיף אותי לרצפה. כולי שותת דם, נפוח. נפגעתי בכל הלסת, הכל נפוח, יד שבורה, גבס. נפלתי ורציתי להחזיק את עצמי ונפלתי על היד. מהמכה שהוא נתן לי הוא הכניס אותי ללחץ אז רציתי לתפוס את עצמי לא ליפול. הפגיעה היא ביד ימין. גבס עד סוף היד, שיניים שבורות, עשיתי השתלות. היה לי פחד ממקום העבודה שלי, 38 שנה שאני לא אאבד אותו, אז לא המשכתי עם זה. באתי לעדות במשטרה, עימות, אמרתי בוא נפתור את זה"

12. באת כוח הנאשם טענה כי קיימות סתירות מהותיות בעדות המתלון: לדבריה, טענת המתלון בעדותו, לפיה "הוא יורד מהמשאית, מטר, מגיע לי עד לברך... הוא מעיף לי בוקס בחוזקה לסנטר... הוא מעיף אותי 4-5 מטר" (עמ' 11 שורות 23-26) איננה הגיונית מהטעם שמצד אחד טוען המתלון שהנאשם הגיע לו עד הברך, כלומר הנאשם נמוך קומה לעומתו, כך לפי פרשנותה של באת כוח הנאשם, ומנגד, המתלון מתאר כי הנאשם העיף אותו כ 4-5 מטר.

טעון זה אינו יכול לעמוד לנאשם, ואין בו כדי להשפיע על המהימנות של המתלון - ברור שגובהו של הנאשם אינו בגובה ברכו של המתלון, והתיאור מתאר את המרחק שבין השניים ולא את גובהו של הנאשם.

13. המתלון נשאל בחקירתו הנגדית "אני רוצה לחדד, מבחינתך המכה היחידה שהנאשם נתן לך זה בוקס בפנים?", ותשובתו הייתה "כן" (עמ' 14 שורות 19-20). הוגשו מסמכים המתעדים את החבלות שנגרמו למתלון ואת הטיפולים הרפואיים שקיבל (ת/1- מב"ח רמב"ם; ות/2- מקופ"ח

מאוחדת). בנוסף הוגשו תמונות של החבלות שצילם המתלונן על גבי דיסק (ת/3). המתלונן התייחס בעדותו לתמונות (עמ' 13 שורות 6-12):

"אנחנו רואים פה את היד שלי, זה רגליים. פה הברך, כל הברך. עפתי על הרצפה. בתמונה השנייה אני רואה יד, שאני מנסה להחזיק ברצפה. כל הלסת פה שבורה, הכל שחור. בתמונה האחרונה אני רואה גבס, כל היד גבס. זה היה כזו מהלומה רצינית ואני לא הייתי מוכן. גם בברך יש לי שפשוף, עפתי על הרצפה. יתירה מזאת, אפילו לא נתן לי עזרה. אני שותת דם בכביש, בא בעל תחנת הדלק, ברוב חוצפתו הוא אומר לי אתה רוצה שנסגור את זה בכמה לירות? אמרתי לו אתה לא מתבייש? תראה איך שאני נראה. הנאשם עלה למשאית והוא רצה לנסוע. מטיח בשולחן בחוזקה. אני אמרתי לו רק משטרה פה. לא יעזור"

14. הנאשם, בעדותו בפני, התייחס לנפילת המתלונן כדלקמן (עמ' 30 שורות 27-28):

ש. אתה ניגש אליו ומה הוא אמר לך?

ת. אני מנסה לעזור לו לקום, הוא קיבל מכה בידיים, ראיתי סימנים של שפשוף, הוא אמר לי שזה בגלל, אני נפלתי בגללך, בגלל שסגרת את התחנה, אני ארדוף אותך כל החיים, אתה מאויס, הבן שלי יגיע תכף לפה, אנחנו נטפל בך ואנחנו נראה לך"

ובהמשך (עמ' 31 שורות 14-21):

ש. לפני שהוא קם ומדבר עם מנהלת התחנה על המצלמות. ניסית לדבר אתו ולהבין מה הוא רוצה?

ת. שאלתי אותו למה רצת לכיוון שלי מה אתה רוצה ממני? הוא ענה לי שאני סגרתי את התחנה ושהוא ירדוף אותי כל החיים. ...

ש. יכול להיות שהוא אמר לך שהוא ירדוף אותך כי אתה תקפת אותו עם בוקס?

ת. כן. זה מה שהוא אומר כל הזמן. הוא טוען ככה. הוא טוען שהכיתי אותו.

ש. הוא אמר את זה גם כשהיה על הרצפה?

ת. כשהוא קם, כשניגשתי לעזור לו זה מה שהוא אמר לי, הוא דחף אותי, קילל והשתולל"

ובהמשך (מעמ' 32 שורה 26 עד עמ' 33 שורה 1):

ש. הוא מחליק, אתה יוצא מהמשאית, ניגש אליו, ואז הוא אומר לך שיש לו כאבים ביד, בלסת, ברגל, מה הוא אמר לך?

ת. כן. הוא טען שכואב לו פה וכואב לו פה. אמרתי לו מה אתה רוצה שאני אעשה לך? תתפנה לבית חולים.

ש. ואז הוא אמר לך שאני ארדוף אותך כי אתה תקפת אותי?

ת. כן. הוא אמר לי שבגללי קרה לו מה שקרה לו"

עמוד 5

מדברי הנאשם עצמו עולה, שהמתלון טען שהותקף על ידו כבר בשלב שהיה שרוע על הרצפה, ואין מדובר בגרסה שהועלתה בשלב מאוחר יותר.

15. ב"כ הנאשם הפנתה לסתירה נוספת, לטעמה, בדברי המתלון, בשאלה היכן פגע ה"בוקס" של הנאשם במתלון - באת כוח הנאשם הפנתה לסיכום ב"ח רמב"ם (ת/1), שם צוין כי המתלון הותקף וכתוצאה מכך יש לו כאבים באוזן ימין. יומיים לאחר מכן, בת/2, טענה שנרשם כי הפגיעה היא באוזן שמאל, וכך גם העיד המתלון **"הוא הודף בי בוקס בחוזקה לסנטר השמאלי של הפנים"** (עמ' 11 שורה 25). בחקירה הנגדית שאלה באת כוח הנאשם את המתלון על כך, שכאשר הוא הגיע לבית"ח הוא אמר שהוא נפגע באוזן ימין, והמתלון השיב כי **"כל האזור של הפנים היה מפוצץ. הלסת הייתה שבורה רעשים באוזניים. הכל היה לי. נכון."**

ש. אתה התלוננת שקיבלת מכה באוזן ימין ואח"כ הבאת אישורים שיש לך ירידה בשמיעה באוזן שמאל, תסביר לי את זה?

ת. כשהוא נתן לי מכה זה היה באוזן ימין. הוא העיף אותי לגמרי.

ש. לפי מה שמסרת במשטרה זה היה בימין. הצהרת על אוזן ימין אח"כ זה הפך לשמאל.

ת. אז שמאל. אני לא יכול לזכור. אני קצת מתרגש" (עמ' 19 שורות 16-20).

מיקום פגיעת המתלון בפניו מתועד מסמכים הרפואיים, וגם אם טעה בצד הפגיעה באחד מהמסמכים, אין בכך כדי לערער את מהימנותו, מאחר ואני רואה בכך כטעות, שאינה יורדת לשורשו של עניין.

16. באת כוח הנאשם העלתה טענה נוספת לעניין טענת המתלון לשבירת שיניו כתוצאה מה"בוקס" שקיבל, והפנתה בעניין זה למסמכים הרפואיים (ת/1, ת/2), וגם להודעת המתלון במשטרה. באת כוח הנאשם טענה, שארבעה חודשים לאחר מסירת הודעתו במשטרה, הגיע המתלון לעימות עם הנאשם, שם טען לראשונה כי שיניו נשברו, והוסיפה שטענה זו אינה מגובה במסמכים רפואיים כלשהם, וכי גם בכתב האישום לא צוין הדבר - ולטעמה, זה מעיד על כך שגם המאשימה לא האמינה לגרסת המתלון. בחקירתו הנגדית נשאל המתלון **"חיפשתי בכל האישורים הרפואיים שהגעת לבית חולים, לא אמרת פעם אחת לאף אחד וזה לא נרשם שנשברו לך השיניים"**, ותשובתו הייתה **"אני פחדתי על מקום העבודה שלי. ... לסת שבורה, שיניים, סחרחורות, אמרתי שאם אני ממשיך עם זה אני עף מאגד" (עמ' 17 שורות 19-20).** באת כוח הנאשם המשיכה ושאלה את המתלון בעניין זה (עמ' 17 שורות 23-29):

"ש. למה היום אתה נזכר בסיפור של השיניים?"

ת. אני גם אמרתי ברמב"ם. בואי נתערב. תוציאי לי מסמך של לסת.

ש. לסת כן, לא שיניים שבורות.

ת. חלק תחתון נשבר לי ועשיתי שתלים. מההדיפה שלו אני עשיתי שתלים. הייתי בפה

ולסת ברמב"ם.

ש. ואתה חושב שלא היו רושמים את זה?

ת. לא. כי אני המעטתי את זה. הכל היה לי נפוח. כל הלסת זז"

גם בעניין שבירת השיניים אינני רואה פגיעה כלשהי במהימנות המתלונן, שעשה עליי רושם אמין ביותר, ועדותו הייתה עקבית ובשטף - מבחינת המתלונן, פגיעה בלסת כוללת פגיעה בשיניים, אך הוא בחר, מטעמים של המשך עבודה באגד, שלא לציין מפורשות ששיניו נשברו. ייתכן והמתלונן טעה בשיקוליו, וייתכן והוא לא ידע בזמן הבדיקה ברמב"ם, שפגיעה בלסת כולל גם פגיעה בשיניים. אי-ציון שבירת השיניים בכתב האישום איננו מעיד כלל ועיקר על כך שהפרקליטות לא האמינה למתלונן, אלא, לכל היותר, יש בכך הליכה לקראת הנאשם, בשל העלאת גרסת השיניים ע"י המתלונן בשלב מאוחר יותר, ואי-מתן ביטוי לכך בתיעוד הרפואי מזמן הפגיעה. בהכרעת דין זו לא אקבע, שכתוצאה מפגיעת הנאשם במתלונן נשברו שיניו, אך לא אראה בציון עובדה זו ע"י המתלונן, כפגיעה כלשהי במהימנותו, ולבטח לא פגיעה מהותית שיש לה השפעה כלשהי על המהימנות שאני נותן בדבריו.

17. בהמשך עדותו הראשית המשיך המתלונן לתאר כדלקמן (עמ' 12 שורות 12-25):

"אני מגיש עדות והולך הביתה. מקבל 4 חודשים לשבת בבית, לא עובד, סחרחורות, כאבים, גבס, לסת שבורה. הכל בגלל האירוע הזה. יש תיעודים של רופאים, של הכל. מצלצלים אליי מהמשטרה אחרי 3 חודשים, אין תיק בכלל. אין מסמכים בכלל. היה חוקר בשם אסו, אצלו הגשתי את העדות. אני הולך אליו אחרי 3, 4 חודשים, אני שואל אותו איך זה יאמן שאין תיק, הוא אומר לי תעלה לקומה 2 אולי זה שם במסמכים. אני עולה לחוקר בשם שי, הוא אומר לי אין שום חומר, שום דבר, שום עדות. מפחיד לחשוב שקורה דבר כזה. הוא אמר אם אתה רוצה אנחנו נחזור על הכל מחדש, תביא מסמכים רפואיים והכל. אמרתי לו שבלילה האירוע הבאתי הכל. הוא ביקש ממני לצלם. אני מצלם הכל והוא מבקש שאחכה כי זה עובר לאבו כביר. אמרתי לו מה זה תיק רצח? אני מחכה, זה הולך לאבו כביר. אני אומר לחוקר שיפתור את התעלומה הזאת ויוציא את המצלמה. אנחנו בשנות ה-2000, תחנת דלק, מתועד הכל. אם זה גניבה, אם זה שוד. השוטר אמר בסדר, אנחנו נוציא את המצלמות. אין מצלמות ואין כלום. זה מפחיד לחשוב שבשנות ה-2000 זה קורה. אם הייתה מצלמה אפילו לא הייתי צריך להעיד. הכל מתועד ורואים הכל. אחרי זה אני לא עובד, עזבתי את אגד אחרי 38 שנה. אני בפנסיה רפואית. אני היום בן 61. 100% נכות, ביטוח לאומי"

18. עדותו של המתלונן הייתה עקבית, לא נסתרה, והיא משתלבת היטב עם יתר הראיות בתיק, ועם ההיגיון והשכל הישר. קיומן של מספר סתירות, עליהן הצביעה ב"כ הנאשם, אינן פוגעות במהימנות המתלונן, ואין הן יורדות לשורשו של עניין. המתלונן עשה עליי רושם אמין ביותר, וברור שהוא תיאר אירוע שהתרחש עמו, ולא אירוע שהוא המציא, כטענת הנאשם.

19. בחקירתו הנגדית אישר המתלונן שפנה לביטוח לאומי והגיש תביעה על אירוע מוחי (עמ' 15 שורות 28-31). באת כוח הנאשם ניסתה בחקירתה לכוון לכך, שאין קשר בין התקיפה לבין תביעתו של

המתלון לביטוח לאומי על אירוע מוחי (מעמ' 15 שורה 32 עד עמ' 16 שורה 16):

"ש. האירוע המוחי קרה עכשיו, לא מזמן?

ת. לא. קרה לפני שנתיים.

ש. לא קשור לציון?

ת. מי אמר? בטח שזה קשור. אני אביא לך את הנוירולוג. אני לוקח היום 14 כדורים ביום.

ש. יש לך חוות דעת שכתוצאה מהתקיפה של ציון קיבלת אירוע מוחי.

ת. כן. מנוירולוג.

ש. וזה מה שהוא רשם בחוות הדעת?

ת. אני יוכל להביא. יש לי בבית. כתוב שכתוצאה מכאבי הראש והסחרחורות שאני עובר חטפתי אירוע מוחי.

ש. אתה אמרת שלפני שנתיים קיבלת אירוע מוחי ותבעת את ביטוח לאומי נכון?

ת. נכון.

ש. אני מראה לך שאתה תבעת את ביטוח לאומי עוד מזמן, ממש לפני שעשית עימות, שזה לא קשור לאירוע המוחי, אתה הצהרת על תאונת עבודה. מציגה לך את התביעה מביטוח לאומי, מאשר שזה שלך?

ת. כן.

ש. אני אומרת לך שבלי קשר לאירוע המוחי, כבר ב 2012 תבעת את ביטוח לאומי, נכון?

ת. מעיין במסמכים. כן. זה זה. זה התקיפה שלו.

ש. אמרת שתבעת רק לפני שנתיים. דו"ח תביעה לביטוח לאומי מוגש ומסומן נ/1.

ת. הפסקתי לעבוד. אני כבר שנה ו 8 חדשים לא עובד. זה התקיפה, הנה כתוב לך".

המתלון הגיש את תביעתו לביטוח הלאומי בעקבות אירוע תקיפתו ע"י הנאשם, ומועד הגשת התביעה איננו משקף את מועד התקיפה. המתלון הסביר שתאונת העבודה בגינה הגיש תביעה למל"ל היא תקיפתו המתוארת בכתב האישום, ובציטוט שהובא ע"י ב"כ הנאשם בסיכומיה, היא לא הוסיפה את המשפטים האחרונים שהובאו על ידי לעיל, בהם אומר המתלון מפורשות, שהתביעה היא בגין תקיפתו ע"י הנאשם.

20. בהמשך חקירתו הנגדית, המתלון אישר כי הוא תבע גם את כלל חברה לביטוח (נ/2) והסביר "אני מבוסס באגד 38 שנה, בהנחה שאני לא עובד אני מקבל פיצוי שבועי 1,000 ₪ בשבוע. לאחר שאני נפצעתי והייתי בבית 4 חודשים, הגשתי לכלל לביטוח שלי, שיתנו לי את ה 1,000 ₪ בשבוע. אמרו לי שאם הוא לא אשם בתקיפה אני לא מקבל כלום" (עמ' 16 שורות 21-23). המתלון סיפר כי פנה לכלל אחרי "3,4 חודשים, 5 חודשים" (עמ' 16 שורה

25), והסביר את הסיבה לכך "זה היה באוקטובר, אחרי 3 חודשים. גם זה של המשטרה לא יכולתי להביא להם. הם רצו את הדו"ח של המשטרה ואחרי 3 חודשים המשטרה אמרה לי בוא לחקירה" (עמ' 16 שורות 27-28). באת כוח הנאשם טענה, כי עצם העובדה שמסרו למתלונן מכלל ביטוח כי אם הנאשם לא אשם בתקיפה הוא לא יקבל כלום, מלמדת על כך שלמתלונן יש "מניע כלכלי בוהק", כדבריה, בהרשעת הנאשם. באת כוח הנאשם העלתה השערה, לפיה חברת הביטוח, שהתנתה את התשלום בהרשעת נאשם, העתיקה את חומר הראיות בתיק זה, וסברה כי מדובר בעדות מול עדות, ובמישור האזרחי למתלונן אין הרבה סיכויים, ומשכך התנתה את התשלום בהרשעת הנאשם.

אין בידי לקבל טיעון זה של ב"כ הנאשם, המבוסס על השערות, והכל בכדי לחלץ את מרשה מהמצוקה אליה נקלע בעקבות הגשת האישום נגדו וניהול משפטו - זכותו של המתלונן להגיש תביעות כספיות ואחרות, כנגד כל גורם רלבנטי, כולל המל"ל, חברת הביטוח והנאשם. אינני מקבל את הטענות, לפיו המתלונן שיקר בטיעון אודות תקיפתו, כדי לאפשר את הגשת התביעה כנגד חברת הביטוח או כנגד אחרים - אילו המניע של המתלונן היה כספי, ואילו הגרסה לפיה הוא החליק על כתם שמן הייתה נכונה, הרי שסביר שהיה מגיש את תביעתו הכספית כנגד תחנת הדלק, ולא כנגד נהג שהגיע עם משאית למקום, או לכל הפחות - נגד שניהם. הטענות של החלקה על כתם שמן הוא פרי דמיונו של הנאשם, ואיננו נתמך בראיה כלשהי, פרט לצילום כתם בתמונות שהוגשו ע"י ב"כ הנאשם, שצולמו שנים אחרי האירוע, ושאינם יכולים לסייע לנאשם במאומה - כפי שאתייחס בהמשך.

21. בהמשך חקירתו הנגדית, לשאלת הסנגורית, אישר המתלונן כי פנה באמצעות עורך דינו למשטרה, מספר פעמים, במטרה שיקדמו את התיק, וכך נשאל וענה "המשטרה והפרקליטות החליטו לסגור את התיק, הודיעו לכם?", ותשובתו "לא הודיעו לי. זה נמשך" (עמ' 16 שורות 32-33). ההודעה על סגירת התיק סומנה 3/3, והערר על הסגירה סומן 4/4. המתלונן הסביר זאת כך (עמ' 17 שורות 3-7):

"נכון. אחרי 3 חודשים פניתי לכלל שהייתי בבית, אני רוצה לאכול. המשטרה, כלל לא רצתה לתת לי כי היא אמרה שאין דו"ח מהמשטרה. הם רצו שאחזור מההתחלה על הכל מחדש. הבאתי את הכל חזרה, כל ההליך הרפואי וכלל אמרו בסדר. זה נכון מה שאת אומרת. בינאר אני הגשתי את התביעה בכלל. חטפתי את האירוע באוקטובר, 3 חודשים אחרי."

22. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן אם עורך דינו הכין אותו לעימות, והמתלונן השיב בשלילה, תוך שהסביר כי "לא אמר לי שום דבר. אדרבא, אני אמרתי לו על העימות. הוא לא הכין אותי לעימות" (עמ' 19 שורה 1). וכך בהמשך "עו"ד ריינפלד הוא זה ששולח למשטרה ומבקש שיעשו לך עימות, אז איך אתה אומר לי שהוא לא דיבר איתך לגבי העימות? ת. לא הבנת אותי. עו"ד ריינפלד ביקש עימות. אני לא דיברתי איתו בכלל על עימות. אני באתי לעימות, ולאחר שסיימתי שם סיפרתי לעו"ד ריינפלד. הנאשם קם בעימות והלך. אני אומר לו איך קורה דבר כזה? מבקש להציג בבית משפט דיסק המתעד את סוף העימות. הוא קם והולך ואנחנו פעורי פה. אני אומר לשוטר איך הוא הולך? החיים שלי נהרסו. אחרי 38 שנה שאני עובד. אני אומר לשוטר שי "מה קורה לו? למה הוא הולך?" (עמ' 19 שורות 7-13). באת כוח הנאשם טענה כי לא ייתכן שמחד המתלונן היה אצל עו"ד ריינפלד לפני העימות, ומאידך

לא דיבר אתו לגבי העימות, והוסיפה שלטעמה המתלון הגיע מוכן וערוך לעימות, וכי הוא עשה הכל כדי להשחיר את שמו של הנאשם בפני החוקר שי לוי, בכך שאמר שלנאשם יש 8 תיקים במשטרה, כאשר, לטענתה, לנאשם אין כל עבר פלילי. וכך הדברים עלו בעימות (ת/8, עמ' 21 שורות 21-28):

חוקר, שי לוי: פרץ למה אתה לא רוצה לפוליגרף?

מ' א' צ': אני ...

ציון פרץ: אני אין לי זמן...

חוקר, שי לוי: לא משטרתי, אזרחי.

ציון פרץ: אין לי זמן לשטויות שלו

מ' א' צ': אין לו זמן הוא מתחמק.

ציון פרץ: הבן אדם הזה הוא לא עובד, פרזיט אתה מבין?

מ' א' צ': אני פרזיט?

ציון פרץ: אני לא יודע ממה הוא חי. מביאים אותי למשטרה ...

מ' א' צ': אני שלושים ושש שנה עובד באגד אתה יכול להגיד לי פרזיט? לך יש שמונה תיקים במשטרה ...

ציון פרץ: אתה.. יש לי שמונה תיקים ... שמונה תיקים...

מ' א' צ': ... אתה פושע אתה

ציון פרץ: ... אני פושע?

מ' א' צ': אתה מתעסק עם אלימות לך יש, התמונה שלך מופיעה כאן לא שלי"

פניית עו"ד ריינפלד למשטרה, בבקשה לערוך עימות בין המתלון לנאשם, איננה גוררת מסקנה וודאית, שעו"ד ריינפלד הכין את המתלון לקראת העימות, ואין בשלילת הדבר ע"י המתלון כדי לפגוע במהימנותו. מעבר לכך - גם אם המתלון הודרך לקראת העימות, הרי שאיננו מקבל את דברי ב"כ הנאשם, שהמתלון הגיע במטרה להשחיר את פניו של הנאשם בפני החוקר, אלא הוא אמר את אשר על ליבו, ואת אשר סבר, גם אם קיומם של תיקים במשטרה כנגד הנאשם איננו נכון. דברי המתלון בעניין זה אינם מובילים לפגיעה כלשהי במהימנותו, אלא יש בהם כדי להצביע על טעות בנתון שייתכן ונמסר לו אודות עברו הפלילי של המתלון, ואין בהכרח שנתון זה נמסר ע"י עורך דינו.

23. באת כוח הנאשם טענה כי המתלון אמר בבית המשפט ובעימות שיתבע את הנאשם וכי לא יעזוב אותו וזה מצביע על המניע שלו, וכפי שאמר המתלון (עימות, ת/8, עמ' 11 שורה 39):

מ': "אני הולך איתך עד יום מותי! אני לא אעזוב אותך!"

המתלון טען לאורך כל הדרך, מרגע נפילתו בתחנת הדלק, ועד למתן עדותו בבית המשפט, שהוא הותקף ע"י הנאשם. מבחינת המתלון, תקיפה זו הזיקה לבריאותו, והוא רואה בה כגורם לשינוי בחייו עד לאותו מועד, על כן, רצונו של המתלון להגיש תביעה אזרחית כנגד הנאשם, ורצונו לקיים את ההליך הפלילי, אחרי שהתלונה נסגרה - רצונות אלה של המתלון מובנים וסבירים, ואיננו רואה בהם כדבר שיכול להעיד על העדר מהימנותו, ולבטח לא לפגוע במהימנותו.

24. באת כוח הנאשם טענה, שהמתלון שיקר בעדותו כאשר סיפר כי מנהל תחנת הדלק ביקש ממנו לסגור את הסיפור "תמורת כמה לירות", ושהוא שלח לו מישהו מהחברה שלהם שידבר אתו

שיסגרו את הסיפור, וכך מחקירתו הנגדית של המתלון (עמ' 18 שורות 4-17):

ש. לגבי מנהל התחנה, אתה אף פעם לא אמרת באף מקום, עם כל המכתבים של עורכי הדין שלך, שמנהל תחנת הדלק פנה אליך וביקש לסגור את הדברים עם כסף, זה פעם ראשונה שאתה אומר את זה.

ת. אני אגיד את זה עוד 200 פעם. אני על הרצפה שרוע מרוב דם. עשיתי פיפי מרוב פחד. הוא רצה לסגור את זה בכמה לירות. שאלתי אותו אם הוא לא מתבייש, כולי שבור, כולי כואב. הוא שלח לי מישהו מהחברה שלהם שבוא נסגור את הסיפור הזה. אם בית המשפט ירצה אני אביא אותם לעדות.

ש. אתה יכול להגיד לי איך קוראים להם?

ת. לא. אני לא רוצה לחשוף אותם. ... אם ביהמ"ש יבקש אני אגיד.. אני לא יודע מה השמות ... אשתו של אותו בחור, בעלה עובד איתי באגד. אני לא זוכר את השם. אני מכיר אותו, הוא עבד איתי 40 שנה באגד. הוא אמר לי שיש אפשרות לסגור את זה, אמרתי לו מה שיחליט השופט. אני לא אוותר לו עד שאני אביא אותו לבית משפט. הפגיעה הרוחנית, הפיזית, הנפשית, אני עברתי פסיכיאטריה, אני הייתי בפסיכיאטריה בביטוח לאומי, אני לוקח 13 כדורים ליום, שמתוכם 2 לדיכאון"

באת כוח הנאשם ציינה כי מנהל תחנת הדלק, עד ההגנה, שמואל דוידוביץ', נשאל אודות גרסתו זו של המתלון, והשיב (עמ' 41 שורות 17-27).

ש. ניסית להציע לו משהו?

ת. אמרתי לו שישחררו ויסדרו את זה ביניהם. שישחררו לי את התחנה.

ש. לא ניסית להציע לו משהו חוץ מזה שישחרר את התחנה?

ת. למ' מה אני יכול להציע לו?

ש. למשל כסף?

ת. את רצינית בשאלה? לא הצעתי כסף לא לזה ולא לזה, מה אני הבנק שלהם?

ש. מההיכרות שלך, אמרת שאתה מכיר את מ' עוד לפני הנאשם, נכון?

ת. נכון

ש. יכול להיות ששלחת לו מישהו שיבטל את הסיפור הזה?

ת. לא היה לי קשר איתו, ראיתי אותו מס' רב של פעמים מאז, לא החלפתי איתו מילה על הנושא. מאז שנגמר מת העניין. ..."

אכן המתלון העלה גרסה, לפיה מנהל תחנת הדלק הציע לסיים את "הסכסוך" בין הנאשם למתלון בתשלום, ואכן הבעלים של תחנת הדלק העיד בפניי והכחיש טיעון זה. לא ברור אם המתלון טוען שמר דוידוביץ הציע לסיים את הסכסוך בתשלום, או מנהל אחר בתחנה, כך שהכחשת מר דוידוביץ לדברים אינה מעידה בהכרח שהוא זה שהציע

זאת. בנוסף - לא ברור אם טענת המתלונן היא, שמנהל התחנה ביקש לשלם מכיסו את הכסף כדי לסיים את הסוגיה, או שאותו מנהל הציע שהנאשם ישלם כסף למתלונן בכדי לסיים את הסוגיה. בכל מקרה, אינני מוצא כי טיעון המתלונן אודות הצעת תשלום לסיום הפרשה, יש בו כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שאני נותן בתיאוריו את אירוע תקיפתו ע"י הנאשם, והכחשת מר דוידוביץ את עניין התשלום, איננה פוגעת פגיעה כלשהי במהימנות המתלונן.

25. סתירות נוספת שנטענו ע"י ב"כ הנאשם: לדבריה יש סתירה בנוגע לשאלה מי ניגש למי - המתלונן לנאשם או הנאשם למתלונן - לדבריה, המתלונן סיפר בעדותו "אני בא, עושה סיבוב, מכניס את האוטו, אני יורד מהאוטו, והנאשם "יורד מהמשאית, מטר, מגיע לי עד לברך, הוא בא אליי... הוא הודף בי בוקס בחוזקה" (עמ' 11 שורות 16-25). ובהמשך "הוא יורד מהמשאית ... הוא בא לקראתי ..." (עמ' 12 שורות 30-32). באת כוח הנאשם טענה, כי בתמליל העימות בין השניים טען המתלונן, שהוא בא לכיוון המשאית של הנאשם, והנאשם היה במשאית, וזה סותר את דבריו בבית המשפט, והפנתה ל-ת/8, עמ' 4, שורות 10-30:

"ציון פרץ: נכנסת באין כניסה

מ': נכון

ציון פרץ: שמת את הרכב באלכסון

מ': לא משנה.

ציון פרץ: רגע סליחה.

מ': כן?

ציון פרץ: סליחה

מ': כן

ציון פרץ: אני רוצה לגמור את המשפט

מ': כן

ציון פרץ: ובאת אליי בריצת אמוק כאילו ל..

מ': לא, לא, לא שכח מזה, תשכח מזה.

ציון פרץ: אתה לא זוכר איזה ריצה?

מ': לא, לא

ציון פרץ: אז איך הגעת למשאית שלי?

מ': אני באתי למשאית

ציון: איפה?

מ': להגיד לך למה אתה לא מתקדם

ציון פרץ: איפה אני הייתי כשאתה באת?

מ': אתה היית על המשאית

ציון: בבקשה"

באת כוח הנאשם ציינה, כי בחקירתו הנגדית נשאל המתלון **"אתה אמרת בעדות במשטרה שאתה ניגשת לנהג, לנאשם, וביקשת ממנו שיזיז את המשאית, נכון?"**, והשיב **"כן"**. באת כוח הנאשם טענה כי מכך עולה שגרסת המתלון היא **"פתלתלה"**, והוסיפה שהוא משקר ועושה זאת כדי להשחיר את פני הנאשם.

גם טיעון זה של ב"כ הנאשם איננו מקבל - המתלון מסר שהנאשם חסם את הכניסה לתחנת הדלק, והוא נאלץ להמשיך ישר ולהיכנס לתחנה מהצד בו יוצאים מהתחנה, ואז ירד מרכבו, הנאשם היה במשאית, ולאחר מכן ירד מהמשאית ותקף אותו - תיאור זה מתאים הן לגרסת המתלון בפניו, הן לגרסתו בעימות, ולמעשה המתלון לא סתר את עצמו והיה עקבי בדבריו. ייתכן ובמקומות בהם המתלון סיפר את תמצית האירוע, הוא התייחס לכניסתו לתחנה ולהגעת הנאשם אליו ותקיפתו, אך אין בתיאור מקוצר זה, כדי להביא אותי למסקנה, שהתיאור המורחב של המתלון אודות האירוע שהתרחש בתחנה, יש בו כדי להשחיר את פניו של הנאשם, ולבטח אין בכך כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המתלון.

26. באת כוח הנאשם טענה לקיומן של סתירות לעניין **שעת האירוע**: לדבריה, המתלון טען במשטרה שהאירוע התרחש סמוך לשעה 11:45, ואילו בעדותו בבית המשפט טען המתלון שהאירוע היה **"בערך 11-12, הייתי לקראת נסיעה לעבודה"** (עמ' 13 שורה 17). עוד נטען, שמדו"ח הפעולה של השוטר אבי בלטה, ת/4, עולה שהוא הגיע לשם בשעה 10:55, ובטופס הקבלה למיון בבית"ח רמב"ם (ת/1) עולה שהמתלון הגיע לשם בשעה 12:06.

אני דוחה מכל וכל טיעון זה של ב"כ הנאשם - אין מחלוקת בין הצדדים, שהנאשם והמתלון היו בתחנת הדלק, וכי היה דין ודברים כלשהו בין השניים. בנוסף - הבדלי השעות עליהם הצביעה ב"כ הנאשם אינם מהותיים, וכולם מתייחסים פחות או יותר לשעת הבוקר המאוחרת- שעת הצהריים המוקדמת, ואין לבחון את השעות בזכויות מגדלת במקרה בו עצם המפגש בין השניים הוא, כאמור, מוסכם.

27. ב"כ הנאשם התייחסה גם למרחקים שנטענו ע"י המתלון - בעדותו בבית המשפט אמר המתלון **"היה מרווח של 30 מ' בינו לבין המשאית לבין הכניסה. היה מקום של 30 מ' להיכנס. הנאשם עמד עם סיגריה בחלון, לא מעניין אותו בכלל"**. (עמ' 13 שורות 28-29), וביקשה לראות במתלון כמי שאינו דובר אמת, תוך שהפנתה לתמונה שצולמה ע"י ההגנה, שנים אחרי האירוע הנטען (נ/9א), וכן הפנתה לעדות הבעלים של תחנת הדלק, מר שמואל דוידוביץ, שאמר (עמ' 41, שורות 5-7):

"ש. מה המרחק מהכניסה למסלול של התדלוק המשאיות?"

ת. אם אמרתי שיש שתי משאיות משאית זה באורך 15 מטר, משהו בסביבות 30 מטר מהכניסה עד התדלוק."

גם טיעון זה של ב"כ הנאשם אין בידי לקבל - אין מחלוקת שהנאשם החנה את משאיתו ביום הנטען, והמתין בתורו לתדלוק, ואין מחלוקת שהוא חסם לפחות חלק מהכניסה לתחנה, ואין מחלוקת שהמתלון נכנס עם רכבו לתחנה מכיוון היציאה מהתחנה. מכאן, שהערכת המטרים של המתלון אינה אמורה להיות מדויקת, כל עוד אין מדובר במדידה באמצעות מטר, ואיננו מוצא שבהערכתו הלא-מדויקת יש השפעה כלשהי על מהימנותו.

28.

באת כוח הנאשם טענה גם בעניין טענת המתלון לפיה הנאשם עישן במשאית, והפנתה לדבריו בפניו (עמ' 13

13 שורות 30-33):

ש. הנאשם לא מעשן, אתה יודע?

ת. סתם, אל תתפסי אותי עכשיו. הכוונה שלי שהוא יושב בניחותא כזו.

ש. אתה אמרת עכשיו שהנאשם עישן סיגריה בניחותא, אז אני אומרת לך שהוא בכלל לא מעשן.

ת. טוב, אז הוא לא עישן. סתם אני אומר. בנוחיות שהוא ישב חשבתי שהוא עישן"

המתלונן הסביר את טענתו, לפיה הנאשם ישב במשאית ועישן, כביטוי לכך שהנאשם "יושב בניחותא", וכי הוא סבר שהוא מעשן - אני מקבל את הסברי המתלונן, ואינני רואה בדבריו כפגיעה כלשהי במהימנותו.

29. באת כוח הנאשם טענה גם בנוגע לטענת המתלונן אודות התנהגות הנאשם בעימות בין השניים, והוסיפה כי "המדובר בעוד שקר של המתלונן, אשר ניסה בכל דרך להשחיר את שמו של הנאשם בפני בית המשפט". בעדותו בפניי אמר המתלונן, ש- **"הנאשם קם בעימות והלך"** (עמ' 19 שורה 10), וב"כ הנאשם הפנתה לקלטת העימות, ת/9, ממנה עולה, כטענתה, שמי שקם במהלך העימות והיה צריך להרגיע אותו כמה פעמים הוא המתלונן ולא הנאשם - גם טיעון זה אין בידי לקבל - המתלונן היה בסערת רגשות בעקבות אירוע תקיפתו ע"י הנאשם, ואינני רואה בדבריו הנ"ל כעניין מהותי, שיש בו כדי להשפיע על מהימנותו.

30. באת כוח הנאשם טענה עוד לעניין **סיבת עזיבת המתלונן את מקום עבודתו באגד - נטען** שבעדותו בביהמ"ש אמר שבעקבות המקרה הוציאו אותו מאגד, ובמקום אחר אמר שהוא עזב את אגד והוא בפנסיה רפואית. עוד נטען, שבמקום אחר אמר שהוא לא המשיך עם הסיפור מכיוון שפחד שיאבד את מקום העבודה שלו - **"אני היום ב 100% נכות, הוציאו אותי מאגד. אני בנכות מאירוע מוחי"** (עמ' 12 שורה 5). בהמשך אמר כי **"אחרי זה אני לא עובד, עזבתי את אגד אחרי 38 שנה. אני בפנסיה רפואית. כיום אני בן 61. 100% נכות, ביטוח לאומי"** (עמ' 12 שורות 24-25). **"היה לי פחד ממקום העבודה שלי, 38 שנה שאני לא אאבד אותו, אז לא המשכתי עם זה. באתי לעדות במשטרה, עימות, אמרתי בוא נפתור את זה"** (עמ' 13 שורות 2-4).

גם בעניין זה אינני רואה שיש בו כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המתלונן. אשוב ואדגיש, שלעניין אירוע תקיפת המתלונן ע"י הנאשם, עדותו של המתלונן הייתה קוהרנטית, אמינה, עקבית וברור שהוא תיאר את האירועים כפי שאלה התרחשו, ואני נותן אמון מלא בדבריו. כל יתר העניינים עליהם מצביעה ב"כ הנאשם, כגון הבדלי שעות, מרחקים, מי בא למי, מעשן או לא מעשן וכו' - אלה עניינים לא מהותיים, בנסיבות שעצם אירוע המפגש בין המתלונן והנאשם איננו מוכחש, ואין בהם כדי לשנות במאומה את המהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלונן.

31. באת כוח הנאשם טענה כי למתלונן היה **"מניע ברור נגד הנאשם"**, והוסיפה שהתנהלותו של המתלונן מלמדת כי המדובר "באדם מניפולטיבי, עם בעיות נפשיות, רודף בצע כסף, שכל עניינו הוא לא מצבו הבריאותי אלא התפוקה הכלכלית אשר תצמח לו כתוצאה מכל אירוע ואירוע שקורה בחייו", כך במילותיה של באת כוח הנאשם בסיכומיה.

תיאור זה של ב"כ הנאשם הינו תיאור חמור, והוא רחוק כשמש מהמציאות שהוכחה בפניי - הנאשם הוא זה אשר נמצא על ידי כבלתי מהימן, ואילו המתלון הוא אדם שדבריו ברורים כדברי אמת.

32. **בעניין המצלמות** - מעדותו של בעל התחנה, מר שמואל דוידוביץ, עולה, שעוד טרם הגעת המשטרה למקום נעשה ניסיון לבדוק את המצלמות על ידי המתלון (עמ' 40 שורות 14-19), וכשהמתלון הבין שהמצלמות לא עובדות "הוא כל הזמן גרם לעיכוב של המערכת הזו, לשחרר את המשאית של ציון, הוא הלך הלך חזר הלך חזר בעצבים. היה עצבני" (עדויותו של עד ההגנה, שמואל דוידוביץ, עמ' 40 שורות 21-22). לטענת ב"כ הנאשם, עצם העובדה שכשנשאל המתלון בחקירתו הנגדית "השוטרים שהגיעו למקום הדבר הראשון שהם עשו זה פנו למנהל תחנת הדלק וביקשו לראות את המצלמות. אתה זוכר?", השיב כי "כן. אני אמרתי שיוציאו מצלמות לפתור את הבעיה" (עמ' 15 שורות 3-5), מלמדת על כך שהמתלון הסתיר את עצם התנהגותו זו במהלך עדותו, וטען, כי הדבר נעשה רק לאחר שהגיעה המשטרה למקום. הסנגורית הוסיפה וטענה, כי מעדותו של מר דוידוביץ, עולה, כי עוד טרם הגעת המשטרה, נעשתה בדיקה על ידי המתלון (עמ' 40 שורות 13-19):

"ש. ספר לנו לעניין המצלמות, מה היה שם?

ת. הגיע אדון מ' עד שפגשתי אותו לראשונה שאל אותי אם יש מצלמות נכנסתי לחנות היילו....הוא שאל אותי על המצלמות ואמרתי לו שהם לא עובדות.

**ש. העניין של המצלמות שאתה הולך עם מ' זה עוד לפני שהשוטרים מגיעים או אחרי?
ת. הרבה לפני בתחילת האירוע.**

באת כוח הנאשם טענה כי עת היוודע למתלון כי המצלמות במקום לא עבדו בעת האירוע, הוא הבין שביכולתו לבחור בגרסה שירצה, שכן, בהיעדר מצלמות ו/או עדי ראיה לעניין, אין מי שיפריך עדותו, כך במילותיה.

גם טיעון זה אני דוחה על הסף - המתלון הותקף ע"י הנאשם, והוא ביקש את תיעוד האירוע באמצעות מצלמות האבטחה. התנהלות המתלון, עת ביקש מיד את המצלמות, והתעקש לאחר מכן עד להגעת המשטרה, מחזקת את דבריו, שהוא הותקף ע"י הנאשם, וזה התכחש לתקיפה, והמתלון התעקש שלא לאפשר לנאשם לנסוע מהמקום, עד להגעת המשטרה, בכדי שהמשטרה תראה את השטח כפי שהוא היה בזמן ביצוע העבירה כלפיו.

33. באת כוח הנאשם גם ניסתה לטעון שהמתלון השתהה מלהגיע לבית החולים או לטיפול רפואי. לטענתה, מרגע האירוע ועד הגעתו של המתלון לבית החולים בשעה 12:09, חלפו למעלה משעה ורבע, כך לטענתה. הסנגורית הוסיפה וטענה, שהמתלון היה אמור להתפנות באותו רגע לבית החולים ולא להישאר בשטח עד להגעת השוטרים ולא לנסות לבדוק את מצלמות האבטחה ולבקש לעצור את הנאשם.

גם טיעון זה אני דוחה - המתלון ביקש להמתין למשטרה, בכדי לעמוד על זכויותיו אל מול האדם שתקף אותו, ולאחר מכן פנה לטיפול רפואי.

34. באת כוח הנאשם המשיכה וטענה כי המתלון לא מבזבז זמן, ובמקום לנוח, מתייצב כבר יום למחרת בבוקר במוסד לביטוח לאומי ומגיש תביעה בגין תאונת עבודה, בטענה שהותקף. באת כוח הנאשם טענה כי התנהלות זו של המתלון מעידה על "התנהלותו המתוכננת היטב על מנת להפיק רווח כלכלי מהאירוע, ובטח לא על רצונו להחלים ולהשתקם", כך במילותיה של באת כוח עמוד 15

הנאשם. באת כוח הנאשם טענה כי בעת עדות המתלונן ניסה להתנער מהגשת תביעתו לביטוח לאומי, וטען כי התביעה הוגשה בשל אירוע מוחי בו לקה. באת כוח הנאשם טענה עוד, שהמתלונן הונחה ע"י עורך דין מטעמו, וכי הוא ביקש מהמשטרה לבצע פעולות חקירה, לצלם חבלות, לקבל חומר ראיות, והסיבה לכך, לטענתה, היא שהכל נעשה על מנת לגבש ראיות בתיק האזרחי שהוא מתכוון להגיש כנגד הנאשם. ואולם, לטענתה, מכיוון שהמתלונן יודע שבהיעדר פס"ד מרשיע נגד הנאשם, תביעתו תידחה, הרי שעד ליום זה טרם הוגשה תביעה אזרחית.

גם טיעון זה של ב"כ הנאשם אני דוחה - המתלונן אמר, שהוא הגיש תביעה בגין תאונת עבודה, שהיא תקיפתו ע"י הנאשם, וזכותו של הנאשם לקבל ייעוץ משפטי מעורך דין, ואני דוחה מכל וכל את ניסיונה של ב"כ הנאשם לייחס לעורך הדין שותפות עם המתלונן בייחוס תביעה שקרית לנאשם. בנוסף - טיעון ב"כ הנאשם, לפיו בהעדר פסק דין מרשיע כנגד הנאשם, תידחה תביעתו האזרחית, הוא טיעון מוטעה - רמת ההוכחה במשפט פלילי היא מעבר לכל ספק סביר, ואילו רמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי היא עמידה במאזן הסתברויות - קיומו של ספק במשפט הפלילי יוביל לזיכוי הנאשם, אך עדיין בהליך האזרחי יכול להתפרש כהוכחה הרבה מעבר למאזן הסתברויות, ולכן - ניתן להגיש תביעה אזרחית ולזכות בה, גם אם הנאשם זוכה במשפטו הפלילי.

35. באת כוח הנאשם טענה שהמתלונן מסר שהנאשם נתן לו "בוקס", מהסיבה שהמתלונן כועס על כך שכאשר הוא היה על הרצפה, כתוצאה מהחלקה, לטענת ההגנה, הוא הושפל, "ברח לו פיפי", והנאשם לא רצה לעזור לו, והתכוון לנסוע עם המשאית ואף צחק עליו, והפנתה לעימות בין השניים (ת/8, עמ' 7, שורות 3-9):

"מ': עזבת אותי מושפל עם חבלה על הרצפה

ציון: לא אני באתי אליי

מ': נחכת עם החב...למה אני שכ...

..

ציון פרץ: כשהיית על הרצפה לא באתי אלייך מ'?

מ': לא, לא! הלכת לצד"

ובהמשך (עמ' 13, שורות 19-23):

"מ': לא אתה עזבת אותי על הרצפה

ציון: לא נכון שקרן

מ': לא!

ציון: שקרן! לא נכון

מ': אני הולך עם זה עד סוף העולם"

גם טיעון זה של ב"כ הנאשם אני דוחה על הסף - יש גבול גם למה שניתן להעלות על הכתב, וכל מה שנטען לעיל ע"י ב"כ הנאשם מרחיק לכת, אל מעבר לגבול הסביר. ברור שהמתלונן כעס על הנאשם, ואם הוא נעלב - זה טבעי וברור, שהרי המתלונן הותקף ע"י הנאשם, הופל אל הארץ, ונגרמו לו חבלות, ובמקום שהנאשם

יתנצל ויסייע למתלונן, הוא ביקש לעזוב את המקום.

36. באת כוח הנאשם טענה שלא ניתן להתעלם מאופיו והתנהגותו המתלהמת והצעקנית של המתלונן הן בעת האירוע, הן בעת העימות המשטרתי והן במהלך עדותו בבית המשפט, כאשר, לטענתה, בית המשפט נאלץ להרגיע את המתלונן מס' פעמים לא מבוטל.

גם טיעון זה של ב"כ הנאשם אין בו כדי לסייע לה - המתלונן הוא אדם מבוגר, שהותקף ע"י הנאשם בתחנת הדלק, וכיום מצבו הרפואי אינו טוב, והוא אף סיים את עבודתו באגד - מכאן, שכעסיו של המתלונן על הנאשם הם ברורים, ואין בהם כדי לפגוע במהימנות המתלונן, אלא להפך - כעסיו מדגישים את פגיעתו הפיזית והרגשית מהנאשם.

37. באת כוח הנאשם סיכמה את טיעוניה בכך שהמתלונן הוא בעל מניע כספי מובהק, והתיק הפלילי הנ"ל הוא, לטענתה, רק הדרך שלו להגיע לתביעה אזרחית בה יזכה בסכום גדול. באת כוח הנאשם טענה כי המניע של המתלונן אינו השערה אלא ראייה ברורה ויש בו כדי להקים את הספק הסביר לזיכוי הנאשם. באת כוח הנאשם הפנתה להתייחסות ביהמ"ש לעניין מניע להגשת תלונה והסברו של הנאשם לכך, כנכתב ב-ע"פ 7653/11, ראובן ידען נ' מ"י:

"חיזוק נוסף שמצאה דעת הרוב לגרסתה של המתלוננת הוא היעדר כל מניע הגיוני המסביר את טענת המערער, כי המתלוננת טופלת עליו האשמת שווא כה חמורה. כידוע, נאשם אינו חייב ליתן מניע המסביר מדוע מבקש עד תביעה להעליל עליו, שהרי די בהוכחת קיומו של ספק סביר העולה מחומר הראיות על מנת להביא לזיכוי. יחד עם זאת, במקרים שבהם התמונה מורכבת, ומלאכת הערכת המהימנות קשה היא, אך טבעי הוא שהשופט היושב בדין יבחן מדוע תמציא מתלוננת תלונה כוזבת כלפי נאשם. במצב בו הציע נאשם הסבר כלשהו לתלונה שהוגשה, אין די בהעלאת הסבר תיאורטי בעלמא - על ההסבר לעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישר ולהתיישב עם יתר הראיות בפרשה, כדי שיהיה בכוחו לעורר את הספק הנדרש לזיכוי של הנאשם (ראו עניין נור, בעמ' 237-238)."

"אין בידי לקבל את מסקנתה של דעת הרוב, שכן אינני סבור שדחיית הסבריו של המערער למניע כביכול להגשת התלונה נגדו יכולה הייתה להוות תמיכה לגרסתה של המתלוננת. בנסיבות העניין, אינני מוצא לנכון לזקוף לחובתו של המערער את העובדה שבתחילה העלה השערה מסוימת, ואילו לאחר מכן העלה סברה אחרת. כל שיש בחוסר עקביות זה בעמדתו של המערער ללמדנו הוא, שהמערער העלה השערות שונות ללא כל ביסוס, וזאת משום שלא ידע, לטענתו, מדוע הוגשה תלונת השווא. מקובלת עלי גם עמדת דעת המיעוט (פס' 76 לפסק דינו של השופט דרורי), לפיה מתוך צפייה בקלטת המתארת את חקירת המערער במשטרה מספר שעות לאחר האירוע עולה, כי טענת המערער בנוגע לאפשרות הסחיטה הכספית, נאמרה על ידו בדרך של השערה. מעבר לכך, הסברו המאוחר של המערער - אף אם אינו סביר - אינו דמיוני, מופרך ומוצא מכל אפשרות (ראו והשוו: עניין נור, בעמ' 237-238)."

אני דוחה את דברי ב"כ הנאשם בעניין זה, כפי שהסברתי בהכרעת דין זו, לאחר כל טענה וטענה שהועלו על

ידה. עדותו של המתלון בפניי הינה עדות מהימנה, עקבית, קוהרנטית, אמינה, והסתירות עליהן הצביעה ב"כ הנאשם אינן מהותיות, ואין בהם כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שנתתי בדברי המתלון. המתלון מסר את גרסתו, מיד לאחר תקיפתו ע"י הנאשם, הן לנאשם והן לשוטר אבי בלטה, אליו אתייחס בהמשך. המתלון אף מסר את אותה הגרסה גם בעימות מול הנאשם, שעה שהטיח בו פעם אחר פעם שהוא הותקף על ידו. אותה גרסה נמסרה ע"י המתלון גם בבית המשפט, ואני נותן אמון מלא בדבריו. סערת הרגשות בה היה נתון המתלון, בזמן האירוע, בעימות, ואולי גם בבית המשפט - מעידה על כך, שהוא חווה את האירוע כפי שתואר על ידו, ואירוע זה ממשיך להשפיע עליו. עדותו של המתלון מתחזקת ונתמכת בחוות דעתה של ד"ר הדס גיפס (ת/14 חווה"ד; ת/15 תיק העבודה), וכן מדבריה בבית המשפט - אליהם אתייחס בהמשך.

השוטר אבי בלטה

38. העד ערך את דו"ח הפעולה ת/4, ממנו עולה שהמתלון מסר לו כי הוא הותקף ע"י הנאשם, וכך נכתב בדו"ח:

"מסר שיש נהג משאית שחסם את מסלול תחנת הדלק וסירב לנסוע המודיע הסתובב וירד מהרכב וניגש לנהג המשאית ותוך כדי ויכוח המודיע טען שנהג המשאית תקף אותו. כתוצאה מהתקיפה לטענתו הוא נפל על הרצפה ונחבל בידיים והבחנו בסימני דם על הכפות של הידיים..."

39. המתלון מסר לשוטר את גרסתו, שלא נסתרה סתירה מהותית במהלך כל ניהול התיק, וכל "הסתירות" עליהן הצביעה ב"כ הנאשם מהוות שינויים או הבדלים שאינם יורדים לשורשו של עניין, ואין בהם כדי לפגוע כלל באמינותו. ניתן לראות בגרסה זו של המתלון בפני השוטר כגרסה התומכת במהימנות המתלון ובגרסתו בפניי, מאחר וזו נמסרה לשוטר מיד עם הגיעו למקום, בסמוך לאירוע התקיפה, ובהזדמנות הראשונה שהייתה למתלון להתלון על האירוע, ואמרה זו נוגעת למעשה האלימות שבוצע בו. הנאשם עצמו אישר, שהמשטרה הגיעה למקום כעבור כרבע שעה עד 20 דקות, וכלשונו **"היה שמח בתחנה משהו כמו רבע שעה 20 דקות עד שהגיעה המשטרה לתחנת הדלק"** (מעמ' 22 שורה 32 עד עמ' 23 שורה 1), כך שמדובר בסמיכות זמנים בין האירוע למועד מתן האמרה לשוטר. השוטר אף ציין כי **"...והבחנו בסימני דם על הכפות של הידיים"**, שעה שהמתלון סיפר לו שכתוצאה מהתקיפה הוא נפל על הרצפה ונחבל בידיים. המתלון בשלב זה, ככל הנראה, לא ידע את חומרת פגיעתו כתוצאה מתקיפתו, והוא הראה את מה שחש באותו הרגע, דהיינו תקיפה - נפילה - חבלה בידיו.

40. המתלון ביקש מהשוטר לתפוס את מצלמות האבטחה בתחנה, ובהתאם לת/4 כתב השוטר כי **"יש לציין כי בדקנו את עניין המצלמות עם מנהל התחנה בשם שמוליק .. יחד איתו נכנסנו לחדר מצלמות אך הייתה תקלה ולא ניתן לתפוס או לראות את המקרה"**. דברי השוטר מחזקים את גרסת המתלון, לפיה בזמן זה הוא האמין שמצלמות האבטחה עובדות, והוא ביקש מהשוטר לתפוס אותן.

41. בחקירתו הנגדית אישר השוטר כי כשהגיע למקום פגש את המתלון ואת הנאשם, וכי היה ויכוח

ביניהם. לשאלת הסנגורית בנוגע לסימני הדם שרשם שהבחין בהם על כפות ידיו של המתלונן, אמר "את הדם אני לא זוכר. אבל אם רשמתי זה מה שהיה" (עמ' 20 שורה 15). וכך המשיכה ב"כ הנאשם בהפניית שאלות לעד (עמ' 20 שורות 16-21):

"ש. כשאתה מגיע לאירוע ורואה סימנים כאלה, אתה מתאר אותם בדו"ח?"

ת. כן.

ש. אם רשמתי את מה שרשמתי בדו"ח אז זה מה שראיתי?

ת. כן.

ש. אם היית רואה עוד דברים היית רושם אותם בדו"ח נכון?

ת. כן"

בחקירתו החוזרת נשאל על החבלות שציין בדו"ח (עמ' 21 שורות 14-19):

"ש. נשאלת על החבלות, יש לך הכשרה רפואית?"

ת. לא.

ש. חבלות שרשמתי במזכר זה מה שראיתי בעיניים, נכון?

ת. כן

ש. אתה לא מבצע בדיקות רפואיות כלשהן, נכון?

ת. לא.

42. עדותו של השוטר הייתה עקבית ואמינה, והוא רשם בדו"ח את אשר שמע וראה, ואני מקבל את הכתוב בדו"ח, וזה שאין בדו"ח תיאור של שבר ביד, בלסת, בשיניים וכו' - אין בכך כדי לפגוע במהימנות המתלונן, שבאותו זמן לא ידע מה התוצאות הרפואיות המדויקות של פגיעת הנאשם בו, אך ידע לומר באופן כללי שהותקף ע"י הנאשם ואף הראה את ידיו לשוטר.

רס"מ שי לוי

43. העד משרת בתחנת חיפה, חוקר, מחלק כללי. העד אישר כי הוא גבה את הודעת הנאשם בנסיבות של חקירת חשוד (ת/5), ערך את העימות (דו"ח עימות ת/6, ובאמצעותו הוגשו גם דיסקי העימות ת/7 ותמליל העימות ת/8). הוגשו גם המזכר עם הדיסק (ת/9), מזכר מיום 15.3.17 (ת/10), מזכר מאותו היום (ת/11), מזכר נוסף מיום 15.1.13 (ת/12), מזכר מיום 9.1.13 (ת/13).

44. בחקירתו הנגדית נשאל השוטר אם הנאשם מסר לו את גרסתו, וענה "הוא אמר החליק" (עמ' 22 שורה 18). בהמשך אישר שבסיום החקירה שיחרר את הנאשם, וכי חודש לאחר אותה חקירה הוא ביצע את העימות. עוד אישר כי לפי מזכר מיום 15.1.13 (ת/12), התקשר לבחור בשם אליאס

שעובד בחנות י"ל, ופנה אליו כמי שעבד באותה משמרת בתחנה (מעמ' 22 שורה 32 עד עמ' 21 שורה 2):

"ש. אליאס אמר לך שהוא לא ראה איך המתלונן נפל, אבל כשהוא יצא החוצה, הוא ראה את המתלונן שוכב מעל כתם שמן, נכון?"

ת. כן. זה רשום על פי השיחה הטלפונית שניהלתי איתו.

ש. מכיוון שזו הגרסה של הנאשם מלכתחילה ובזמן שאתה מדבר איתו והוא מוסר לך, למה לא זימנת אותו שייתן עדות במשטרה?"

ת. אני מצאתי לנכון לרשום מזכר, להסתפק אך ורק במזכר. לאור חומר החקירה מצאתי זאת לנכון"

45. בנוגע למכתב שהעיד כתב לצביקה, האחראי על החקירה, מיום 7.3.13, נשאל ע"י ב"כ הנאשם **"אתה שם רשמת שפנית אליו שמבחינת ההמלצות שלכם אתם תקועים ולא נראה לך שאפשר להעמיד לדין?"**, והעיד השיב **"זו פרשנות שלך. ש. זה שלך. אתה חתום על זה. מגישה את המכתב- הוגש וסומן 6/נ"** (עמ' 23 שורות 9-6). במכתב מתאר השוטר את המצב בתיק לפיו **"9. מקום האירוע לא תועד במצלמת אבטחה. אין עדים למקרה. המוכר בחנות י"ל לא היה עד למקרה"** והמשיך וכתב כי **"נכון למצב זה, תמונת הראיות בתיק איננה בכיוון של המלצה להעמיד לדין את החשוד אגב עבירת תקיפה. לאור זאת אבקש לבצע בדיקת פולגרף לשני הצדדים, למתלונן ולחשוד. אבקש את אישורך..."**.

46. כאן אעיר, שעמדתו של החוקר או של כל גורם אחר במשטרה ובפרקליטות, לסגור את התיק ולפתוח אותו מחדש בעקבות ערר שהוגש ע"י המתלונן, איננה מובילה בהכרח לזיכוי של הנאשם, ועל בית המשפט לבחון את מכלול הראיות בתיק, ולהכריע בהן במנותק מהטענה שהתיק נסגר תחילה. ברור, שכאשר נכתב מכתבו של השוטר ביום 7.3.13, טרם התקבלה חוות דעתה של ד"ר הדס גיפס, הנושאת את התאריך 31.8.15, שתמכה בגרסת המתלונן.

ד"ר הדס גיפס - המכון לרפואה משפטית

47. בעדותה הראשית הוגשו חוות דעתה של ד"ר גיפס (ת/14) ותיק העבודה שלה (ת/15). בכל הנוגע לממצאים בלסת ובצוואר, כתבה ד"ר גיפס בסיכום חוות דעתה, כי **"הממצאים מתיישבים עם גרסת המתלונן"**, וכך הסבירה שם (ת/14, עמ' 4 לחווה"ד):

"שפך הדם התת עורי, שנמצא בלסת ובצוואר המתלונן, נגרם מחבלה קלה. ממצא זה אינו מוגבל רק לחלק בולט של הפנים (הסנטר/עצם הלסת) כפי שהיה מצופה מחבלה בעת נפילה, אלא ממשיך גם בחלק השקוע והרך יותר של האזור התת-לסת והצוואר.

גם אם ניתן להסביר באופן חלקי את האזור הבהיר יותר של שפך הדם ב"נדידת" שפך הדם מטה לצוואר בכיוון כוח המשיכה, עדיין נותר אזור כהה ואחיד בתת-הלסת.

כמו כן, בניגוד ליתר החבלות, שפך הדם אינו מלווה בפצע שפשוף או התקלפות העור, ולכן פחות סביר שנגרם בעת מגע עם קרקע מחוספסת.

כל המאפיינים הללו מתיישבים עם חבלה באמצעות מכה ישירה, ופחות מתיישבים עם נפילה"

48. מסקנתה של ד"ר גיפס תומכת בגרסת המתלונן, לפיה הוא הותקף ע"י הנאשם, ואינה מתיישבת עם גרסת הנאשם, לפיה המתלונן החליק על כתם שמן, וכי החלקה זו גרמה לחבלותיו.

49. לגבי יתר החבלות של המתלונן, כתבה ד"ר גיפס בחוות דעתה, כי פצעי השפשוף במרפק, בברך הימנית ובכפות הידיים, יכולים להתיישב עם נפילה קדימה; שבר בזיז החרט של עצם החישור הימנית עשוי להתיישב עם נפילה אך יכולים להיגרם גם ממכה ישירה לפרק כף היד, והמומחית הוסיפה וכתבה, שלא ניתן להבדיל במקרה זה בין נפילה כתוצאה מהדיפת הגוף, כגון ממכת אגרוף, או מ"החלקה" על כתם שמן, מאחר ובשתי האפשרויות קיים רכיב של תאוצה. בנוגע לתסמינים הקליניים שכללו טינטון באוזן שמאלית וחשד לירידה בשמיעה, כתבה ד"ר גיפס שיש להתייעץ עם מומחה אף-אוזן-גרונ.

50. העדה נשאלה על כך שהתיק הגיע למכון לרפואה משפטית כחצי שנה לפני שנתנה את חוות דעתה, וענתה שמה שעניין אותה זה זמן הגעת התיק לשולחנה. העדה נשאלה עוד אם ידעה שד"ר חן קוגל קיבל את התיק חצי שנה לפניו ורשם מסקנות ראשוניות לגבי תיק זה, והשיבה כי זה היה ידוע לה, והסבירה "ד"ר חן קוגל אחראי לעבור על כל חוות דעת, מסמכים או בקשות שמגיעות למכון, הוא עובר עליהם באופן שטחי על הבקשות, בודק אם חסרים מסמכים, מנחה את המזכירה להזמין מסמכים חסרים אם יש ולאחר קבלת המסמכים הוא מחלק את התיק לאחד הרופאים הבכירים ואז הוא מגיע אליי" (מעמ' 11 שורה 26 עד עמ' 12 שורה 2). בהמשך אמרה העדה (עמ' 12 שורות 19-23):

"ש. את אמרת לבית משפט, הסברת את הפרוצדורה, אמרת שהוא מקבל, מעיין, מרפרף, מחפש מה חסר והולך. אני אומרת לך שבמקרה זה הוא רושם שהוא קרא את התיק, עיין בתצלומים והוא רושם את כל השתלשלות העניינים. את אומרת שד"ר חן קוגל קרא את התיק.

ת. תצטרכי לשאול את ד"ר חן קוגל מה היה הרלוונטיות במכתב הזה"

51. העדה אישרה שהיא קיבלה בנוסף לחומר שהועבר בזמנו לד"ר חן קוגל, גם את צילומי הרנטגן, שלא היו בידיו (עמ' 12 שורות 24-26). העדה נשאלה "את גם מסבירה שזה יכול להיגרם מחיכוך בקרקע של אברי הגוף הבולטים?", ותשובתה "נכון. מקריאה לך מחוות דעתי. את ערבבת בין שתי תשובות שלי" (עמ' 13 שורות 1-2).

בהמשך נשאלה העדה (עמ' 13 שורות 4-8):

"ש. כשאת למעשה קיבלת את צילומי הרנטגן...במכתבו רשם ד"ר קוגל לגבי כל המכות של המתלונן, שהם יכולים להיגרם גם מנפילה וגם מהחלקה, ואז הוא ביקש את צילומי הרנטגן ואמר שיכול להיות שעל הצילומים לקבוע השפעה לגבי מכלול המכות, האם אני צודקת?"

ת. זה לא מדויק. מקריאה ממכתבו. "מתיישב יותר עם מכה"

52. באת כוח הנאשם שאלה את העדה אם תצלומי הרנטגן מתיישבים יותר עם נפילה, תוך שהפנתה לפסקה השלישית בעמ' 4, ותשובת העדה הייתה כי "זה אכן שבר שמתאים לנפילה כאשר כף היד נוגעת ברצפה ומתכופפת אחורה" (עמ' 13 שורות 13-14).

העדה נשאלה עוד (עמ' 13 שורות 15-20):

"ש. אם אדם נופל, ויש אבן על הכביש, הוא לא נופל על משטח רצוף, חלק מהגוף נופל על משהו שהוא יותר גבוה?"

ת. לא. חלקי הגוף הבולטים הכוונה לאזורים בגוף שאינם שקועים למשל חוד האף, הסנטר עצמו, הגפיים והמרפקים, אזורים שבד"כ משתפשים בנפילה. יש אזורים שהם יותר שקועים בגוף, לכן האזורים היותר שקועים שלא נגעו בקרקע, לא אמורים להיות בהם סימנים. השבר ביד מתאים לנפילה וזה לא סותר את הממצא בלסת"

53. באת כוח הנאשם המשיכה לשאול את העדה בעניין זה, כדלקמן (עמ' 13 שורה 21 עד עמ' 14 שורה 3):

"ש. אם אני נופלת, אני נופלת על הרצפה אבל הראש שלי מקבל מכה משפת המדרכה, המכה בראש לא תהיה הרבה יותר חזקה מהפרשי הגובה? לא יהיה כמו לום? זה יכול בכלל להיגרם?"

ת. ישנן שתי התייחסויות - מצב שבו אדם נופל אם הוא לא מחוסר הכרה, הגוף שלו עוצר את הנפילה באמצעות שליחת הידיים קדימה ולכן אזורים שנשברים או משתפשים הכי בקלות. זה אומר שהנפילה תואט וגם אם הפנים יתקלו בחפץ נוסף האנרגיה תהיה יותר חלשה. הגוף יהיה איטי יותר ולכן החבלה לאזורים שהם מעבר לגפיים בסדר החבלות הם יקבלו פחות נזקים. כאשר הגוף מתחכך במשטח מחוספס, בין אם זו מדרכה, אספלט או כביש, האזורים הרכים של הפנים, העור והרקמות הרכות ימחצו כלפי עצמות שנמצאות תחתיהן, ולכן במקרה שבו למשל חבטה של הלסת או הסנטר כלפי מדרכה או אבן בולטת תגרום לממצא, אז העור אמור להתבקע וליצור שם פצע קרע, מסביבו יהיה שפשוף מהחיכוך במשטח המחוספס. מאוד לא סביר שיהיה ממצא שהוא רק דימום פנימי בתוך הרקמות הרכות שהוא יחסית יותר עדין, ולא יהיו ממצאים נוספים בחבלה בכזו עוצמה לכאורה. במצבים כאלו האבחנה שלנו נוטה יותר לכיוון של מכה באמצעות משהו בעל שטח שפנים רך יותר, כגון אגרוף, כף יד ולכן הממצאים יותר מתאימים למכה ישירה ולא לנפילה. לא כלפי אספלט ולא כלפי חפץ בולט כי הם עדינים מידי, וגם כלפי אזורים שקועים שהם לא בולטים.

ש. אנחנו לא מדברים על נפילה אלא על מצב שבו בן אדם רץ ומחליק על כתם שמן יש לו עדיין את האינסטינקט שעליו את מדברת? כתוצאה מהחלקה את אומרת שעדיין במצב כזה הוא היה מתגונן ולא יכול לקבל מכה?

ת. השבר בכף היד מצביע על הניסיון לעצור כי זה שבר אופייני לכך, לפשיטת היד קדימה וניסיון לעצור נפילה. המנגנון של נפילה באופן כללי, החבלות יהיו זהות בין אם הנפילה היא בתאוצה כגון בהחלקה או בדחיפה או נפילה רגילה. המנגנון הוא אותו מנגנון מבחינת החבלות שימצאו, אולי העוצמה תהיה שונה, אבל פיזור החבלות ומאפייניהן יהיו דומים"

54. באת כוח הנאשם שאלה את העדה "איך למעשה ברגע שאת קיבלת את התיק אחרי שעבר לד"ר חן קוגל וקיבלת את התצלומים, למה המסקנה שלך שונתה מהמסקנה של חן קוגל לפי התצלומים?", והעדה השיבה "למיטב הבנתי אין הבדל בין המסקנות שלנו. שלי נוסחה אולי בצורה יותר וודאית לגבי המכה בלסת" (עמ' 14 שורות 12-15).

העדה נשאלה עוד (עמ' 14 שורות 16-33):

"ש. יש את מנהל המכון לרפואה משפטית שאומר שהוא צריך את הצילומים, ואת קבעת באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כמעט באופן וודאי. למה בעצם השתנו הממצאים?

ת. אני כרופאה משפטית לא רואה שום סתירה בין חוות הדעת שלי למכתב של ד"ר קוגל, חוות הדעת שלי קובעת באופן די ברור לדעתי, כל הממצאים פרט לממצא בלסת מתאימים לנפילה, והממצא בלסת ואני מצטטת "המאפיינים שלו מתיישבים עם חבלה באמצעות מכה ישירה ופחות מתיישבים עם נפילה".

ש. את אומרת שזה העניין של המחלוקת בחוות הדעת. את אומרת שחוות הדעת שלך היא אותו דבר כמו של ד"ר חן קוגל מלבד המכה בלסת?

ת. היא אותו הדבר מבחינת המכה בלסת, הניתוח שלי יותר נחרץ.

ש. השאלה היא למה?

ת. כי אני קראתי את כל המסמכים בעין והגעתי למסקנה הזו.

ש. וד"ר חן קוגל לא קרא את כל המסמכים?

ת. תצטרכי לשאול אותו.

ש. הסיבה שאת הגעת למסקנה לגבי המכה בלסת זה בגלל שאת קראת את החומר ואת לא יודעת אם ד"ר חן קוגל קרא?

ת. זה לא מה שאמרתי. תפקידי כאחראית על חוות הדעת היא לסכם בפירוט את כל הרשומות ולהתייחס אליהם בפירוט. בניגוד למישהו שממין את התיק ושולח מכתב בקשה עם ממצאים ראשוניים והתייחסות ראשונית ביותר"

55. באת כוח הנאשם ביקשה שלא לקבל את חוות הדעת של ד"ר הדס גיפס, ת/15, זאת מן הנימוקים שלהלן: במסגרת צילום חומר הראיות ותיק העבודה של המכון לרפואה משפטית, לא צורף הדיסק שהועבר לד"ר הדס גיפס, ושעליו התבססה בחוות דעתה; הדיונים נדחו לא פעם לאור העובדה כי הדיסק לא הועבר, ולטעמה רק ביום 9.3.2017 הועברו להגנה 2 דיסקים, אך דיסקים אלו לא נתקבלו מהמכון לרפואה משפטית, אלא מבית החולים. עוד נטען ע"י ב"כ הנאשם, שהתביעה ביקשה לתקן את כתב האישום ולהוסיף את עדת התביעה, גב' בתיה, כמי שהעבירה את הדיסק - "יש לנו עדה נוספת, בתיה ממכון הרנטגן. העדות שלה היא טכנית לגבי צריבת הדיסק. במכון היו שני דיסקים. כשפנינו לבתיה ושאלנו למה יש 2 דיסקים היא אמרה שיש מכונה, ו-2 הדיסקים אוחדו לדיסק אחד. שני הדיסקים זהים מבחינתי" (פרוטוקול 6.2.18, עמ' 24, שורות 15-19), ועל אף שהבקשה אושרה, העדה לא הגיעה להעיד, על כן טוענת ההגנה, שלא הוכח כי אחד מהדיסקים שהתקבלו מבית החולים והועברו להגנה הוא הדיסק אשר עמד בפני ד"ר גיפס בעת כתיבת חו"ד (ת/15). באת כוח הנאשם טענה, כי כל עוד לא הומצא הדיסק שעליו התבססה ד"ר גיפס בכתיבת חוות דעתה, ודיסק זה לא הוגש לבית המשפט, אין לקבל את חוות הדעת כראיה בתיק זה.

אני דוחה את טיעוניה של ב"כ הנאשם - ד"ר גיפס העידה בפניי, והוגשו מסמכים באמצעותה. ב"כ הנאשם יכלה לברר עימה את עניין הדיסק עליו הסתמכה, והצילומים שבהם, ובכל מקרה לא הוגשה לעיוני כל ראיה, מכל סוג שהיא, שתצביע על כך שבתיק זה קיימים שני דיסקים המכילים תמונות שונות. ב"כ המאשימה הודיע שהמדובר בשני דיסקים המתעדים את אותן התמונות, וב"כ הנאשם לא הביאה כל ראיה שהיא, שיש בה כדי לסתור זאת. עדותה של ד"ר גיפס היתה עקבית, מהימנה, הסתמכה על עובדות ועל ניסיונה הרפואי, דבריה הגיוניים, והשתלבו היטב עם גרסת המתלונן. אני מאמץ את חוות הדעת של ד"ר גיפס, ונותן בה אימון מלא. חוות דעתה מפריכה את טיעון הנאשם, לפיו המתלונן החליק על כתם שמן, והסבריה של ד"ר גיפס אודות אופי הפגיעות והשתלבותם עם גרסת התקיפה, היו מקיפים וענייניים. אני גם מקבל את הסבריה לתוכן הכתוב בחוות דעתה וכן לזה הכתוב במכתבו של ד"ר חן קוגל, שלא הסתמך על צילומי רנטגן, אלא כתב מכתב ראשוני, ולא חו"ד מקיפה, כפי שעשתה ד"ר גיפס. סוף דבר - אני מקבל את חוות הדעת ואת המפורט בה, וקובע שיש בחוות דעתה כדי לתמוך בגרסת המתלונן, ולהפריך את גרסת הנאשם.

ד"ר חן קוגל - המכון לרפואה משפטית

56. באמצעותו הוגש מכתבו (ת/16) וכן מסמך בדיקת מסמכים (ת/17); במכתב ת/16 מיום 23.3.15, נכתב, בין היתר:

"...החבלות המשמעותיות ביותר בגופו של המתלונן הן השברים בידו הימנית. דא עקא, שלא הועבר לנו צילום רנטגן של ידו ... שברים במיקומים שתוארו יכולים להיגרם כתוצאה ממכה או מנפילה, ורק בדיקה של מאפייניהם הרנטגניים יכולה ללמד על מנגנון הפציעה.

גם שאר החבלות יכולות להיגרם בשני המנגנונים שצוינו. כך לדוגמה, השפשופים בברך ובכפות הידיים מאפיינים יותר נפילה, שפך הדם התת-עורי בלסת התחתונה מתיישב יותר עם מכה. אך יחד עם זאת, כל אחד מאלה יכול להיגרם גם במנגנון הנגדי ...

לכן, את עיקר האבחנה במקרה זה ניתן אולי לעשות על פי מאפייני השברים (שכאמור אינם בנמצא), ועל פי שילוב הממצאים למכלול.

לפיכך, בהעדר תצלומי רנטגן, אין ביכולתי לחוות דעה לעניין המנגנון בעטיו נגרמו החבלות

57. בחקירתו הנגדית אמר "זה די מוסבר מתוך המכתב. כדי שנוכל לתת חוות דעת אנחנו צריכים לקבל את מלוא החומר הרפואי ולא משהו חלקי וזה מה שביקשתי" (עמ' 15 שורות 19-20). בהמשך אמר בנוגע לתיק כי "...נתתי אותו לרופאה אחרת, אני מחלק את העבודה. כנראה שזה חולק לד"ר גיפס" (עמ' 15 שורות 32-33). בחקירתו החוזרת אישר ד"ר קוגל כי את המכתב ת/16 הוא כתב לאחר עיון ראשוני בלבד בתיק, וכי לאחר מכן, כשכל החומר התקבל, הוא הועבר לד"ר גיפס לשם כתיבת חוות דעת מעמיקה ומפורטת (עמ' 18 שורות 13-16).

58. העד נשאל מדוע ביקש את צילומי הרנטגן, ותשובתו "זה כלל כמעט קבוע אצלנו, שכאשר מתקבל איזשהו תיק וחוות דעת על פי מסמכים, אנחנו רוצים שכל המסמכים הרפואיים יעמדו לנגד עינינו ולא רק חלקם, וזה יסוד הבקשה" (עמ' 16 שורות 2-3). באת כוח הנאשם שאלה על השלב שבו צילומי הרנטגן עברו לד"ר גיפס (עמ' 16 שורות 7-8):

ש. אם בתוך המסמכים הרפואיים היו מגיעים למסקנה שלפי צילומי הרנטגן השברים הם כתוצאה מנפילה, שאר הקביעות שלך אמורים להשתנות?

ת. כאשר אתה מקבל את כל החומר, ואז אתה שוקל את הראיות, יש הרבה דברים שיכולים להיות גם כך וגם כך, אבל כאשר כל הראיות עומדות בפניך אתה מכריע את הכף

בהמשך נשאל העד (עמ' 16 שורות 11-14):

ש. לפי צילומי הרנטגן נקבע ע"י הרופאה שלך שזה דווקא מנפילה ולא ממכה, מכלול הראיות היה צריך להסביר כמו שאתה אומר שזה יכול להיגרם מנפילה?

ת. זה דבר אחד מתוך מכלול של ראיות. יש ראיות שמצביעות לכאן וכאן ואתה רוצה לקבל את כולן. השאלה מה יהיה החוזק שלהן. יכול להיות שהשבר יהיה שבר כזה שאומר שהמתלונן נתן אגרוף, שבר באצבע החמישית שדווקא יכול להיות שהאיש שנתן את האגרוף הוא היה מותקף, אם היה שבר אז היה לנו את ההוכחה הזו וההוכחה הזו ובסוף היינו מכריעים

עוד נשאל (עמ' 16 שורות 15-21):

ש. אתה רשמת שהמכות יכולות להיגרם גם וגם, המכלול מצביע לך שיש לך נאשם, מתלונן, זה אתה לא יכול לקבוע ואתה צריך את הצילומים?

ת. אני אמרתי בעצם שבשלב זה אני לא יכול לקבוע באופן חד משמעי ואולי

הצילומים יחזקו את זה. אני מודע לחוות דעת של ד"ר גיפס. אני יודע מה היא כתבה. יש פה הצטברות של דברים, לפעמים אתה אומר שיש לך רמת וודאות 100%, אם היינו רואים שהשבר ביד היה 100%, אז זה היה מתיישב יותר עם זה או יותר עם זה. אי אפשר להגיד שאנחנו בוודאות של 100%. ד"ר גיפס אומרת שהמשקל מוטה לכיוון הזה"

בנוגע לצילומי הרנטגן, נשאל והשיב (עמ' 16 שורות 22-29):

"ש. המכון לרפואה משפטית ביקש את צילומי הרנטגן, במקרה כזה שיש מס' מכות שאתה לא רוצה להחליט לכאן או לכאן, אתה מבקש ראייה נוספת ואז היא אומרת שזה מנפילה ולא ממכה, זה אמור להשפיע על שאר המכות?

ת. לכאורה זה נראה לא ברור. ביקשת עוד ראיות, יש ראייה שאומרת שזה נובע מנפילה, היא לא תרמה לחוות הדעת. אם היינו מקבלים ראייה אחרת שאומרת שבטוח שזה מכה זה היה בוודאי מחזק את זה, אבל יש לנו ראיות אחרות. אם יש לי ראייה אחרת, מה דרגת הוודאות שהיא תורמת לי? ד"ר גיפס אומרת שזה מתיישב עם זה, היא אומרת שהיא החליטה בגלל ממצאים מסוימים שהיא ראתה שם"

העד נשאל (עמ' 17 שורות 1-7):

"ש. למעשה לפי מה שאמרת קודם, אתם קיבלתם ראייה נוספת. הראייה הנוספת מבחינתך לא תרמה, ואז ד"ר גיפס רשמה את מה שרשמה לפי הראייה הזו. חוץ מהרנטגן לא הגיעו אליכם ראיות נוספות שיכלו לשנות את מה שאתה רשמת?

ת. לא ראיתי שהגיעו ראיות נוספות. נניח שהייתה זירת רצח והיה מקום שמצאו שם כתמי דם והם לא נדגמו ואח"כ הם נדגמו מסתבר שהם לא היו שייכות לאירוע. זו ראייה שלא הוסיפה. אתה שוקל את הראיות האחרות שכן יש לך ועל פי זה אתה רושם דברים ברמת וודאות מסוימת"

עוד נשאל (עמ' 17 שורות 8-14):

"ש. במצב שבו אנחנו נמצאים, לפי הראיות שהובאו למכון, לפי המכתב שלך, אם הדיסק הזה היה מגיע אליך לפי התוצאות שלו שלא יכולות להוביל לכלום, חוות הדעת הייתה יכולה להיות אחרת?

ת. אני לא חושב. למען ההגינות, אני הייתי חותם על חוות הדעת של ד"ר גיפס, ולמען ההגינות, כשאתה קורא את זה כמשהו ראשוני ושאתה יודע שאין את כל החומר, בלב אתה מקווה שלא יעבירו לך את החומר ולא תכתוב את חוות הדעת. ואז הם כן העבירו את חוות הדעת..."

בנוגע לשאלה מדוע ביקשו את צילומי הרנטגן, ובמה הם יכולים להועיל, השיב העד "אני לא יודע בשלב הזה שיש מחלוקת אם הוא נפל על היד. יש עוד פרוצדורה רפואית שהוא עבר וזה אולי יכול לשפוך אור" (עמ' 17 שורות 29-30).

ובהמשך נשאל (מעמ' 17 שורה 31 עד עמ' 18 שורה 10):

"ש. אתי רשמה לך 2 משפטים שזה מכלול התיק, אתה אומר שאתה לא יכול להגיע למסקנות, שולח את זה לפרקליטות, נכון?"

ת. נכון. אני לא יכול להגיע למסקנות חד משמעיות, ואם יש חומר רפואי נוסף שאני יודע שנעשה אני מבקש לקבל אותו

ש. אין מחלוקת שכך היד נגרם משבר.

ת. מנפילה

ש. אין מחלוקת שזה נגרם מנפילה. צילום הרנטגן מבחינתו לא תרם לגרסה? זה לא שינה את מה שאני רשמה, נכון?"

ת. כן

ש. אם זה ככה, מה גרם לשינוי או להחלטה החד משמעית של ד"ר גיפס? הרי הרנטגן לא הוסיף לכלום?

ת. היא לא נתנה חוות דעת שאומרת חד משמעית.

59. תשובותיו של ד"ר חן קוגל היו עקביות, והסבריו הגיוניים ומתקבלים מאוד על הדעת, הן בנוגע לתוכן מכתבו, והן בנוגע לתוכן חוות הדעת של ד"ר גיפס. לא מצאתי שיש הבדל בין המכתב לחוות הדעת, לבטח לא הבדל מהותי, ואם קיים שוני כלשהו ביניהם, הרי ששוני זה איננו נעוץ בשינוי בקביעות ובמסקנות, אלא מדובר במכתב ראשוני של ד"ר קוגל, שלא התבסס על מכלול הראיות ומבלי שיעמדו לרשותו צילומי הרנטגן, ולאחר מכן - כל החומר הועבר לד"ר גיפס, לשם כתיבת חוות דעת מפורטת, ולא רק מכתב ראשוני. חוות דעתה של ד"ר גיפס, כפי שהתייחסתי לעיל, בתום הפרק הדין בעדותה, היא חו"ד עניינית, המתבססת על הממצאים בגוף המתלונן, ואני מאמץ אותה ואת מסקנותיה. מכתבו של ד"ר חן קוגל לא יכול להטיל ספק במסקנותיה של ד"ר גיפס, ואין בשוני שביניהם, ככל ששוני זה קיים, כדי לסייע לנאשם בטיעונו, שהמתלונן החליק על כתם שמן.

60. באת כוח הנאשם טענה, שמנגנון הפציעה בלסת יכול לקעקע את מסקנות חוות דעתה של ד"ר גיפס, וכי אין תימוכין לכך, שכל פציעותיו של המתלונן יכולות להיות מוסברות ממכה ולא מנפילה. עוד נטען על ידה, ששני הרופאים שהעידו בפניי לא הסבירו מדוע דיסק צילומי הרנטגן, התומך, לעמדתה, בגרסת הנאשם לעניין מרבית הפציעות, ומלמד על מנגנון פציעה שנגרם מנפילה, גרם לשינוי המסקנה של ד"ר גיפס לעניין החבלה בפנים.

אני דוחה מכל וכל טיעון זה של ב"כ הנאשם - ד"ר גיפס הבהירה, שלא היה כל שינוי ממסקנות ד"ר קוגל. ד"ר גיפס נשאלה בעדותה בפניי **"את אומרת שזה העניין של המחלוקת בחוות הדעת. את אומרת שחוות הדעת שלך היא אותו דבר כמו של ד"ר חן קוגל מלבד המכה בלסת?"** ותשובת ד"ר גיפס הייתה **"היא אותו דבר מבחינת המכה בלסת. הניתוח שלי יותר נחרץ"** (עמ' 14 החל משורה 16). אינני מקבל את הטיעון של ב"כ הנאשם, לפיו מדובר בשתי חוות דעת שונות, המסתמכות על אותו חומר ראיות, ואני מקבל את הסבריהם של שני המומחים, לפיהם, כפי שכבר ציינתי לעיל, ד"ר קוגל כתב מכתב ראשוני, שאיננו מתבסס על

צילומי הרנטגן, ואילו ד"ר גיפס כתבה חוות דעת מפורטת יותר, המתבססת, בין היתר, על צילומי הרנטגן, שהגיעו בינתיים אליה.

61. באת כוח הנאשם טענה, כי גם אם תתקבל חוות דעת של ד"ר גיפס, הרי שבנוגע לפציעה בלסת, חוות הדעת לא קובעת וודאות לגבי אופן הפציעה. אמנם ד"ר גיפס קובעת כי הדבר מתיישב יותר עם חבלה, אך היא לא שללה את אפשרות גרימתה כתוצאה מנפילה, והפנתה לדבריה של ד"ר גיפס, לפיהם (עמ' 14 שורות 16-21):

" ש. יש את מנהל המכון לרפואה משפטית, שאומר שהוא צריך את הצילומים, ואת קבעת באופן שאינו משתמע לשני פנים, כמעט באופן וודאי, למה בעצם השתנו הממצאים?

ת. אני כרופאה משפטית לא רואה שום סתירה בין החוות דעת שלי למכתב של ד"ר קוגל, חוות הדעת שלי קובעת באופן די ברור לדעתי, כל הממצאים פרט לממצא בלסת מתאימים לנפילה, הממצא בלסת ואני מצטטת "המאפיינים שלו מתיישבים עם חבלה באמצעות מכה ישירה ופחות מתיישבים עם נפילה".

62. אני דוחה את טיעוניה של ב"כ הנאשם - מה שאירע בזירת האירועים הוא, שהנאשם הכה בפניו של המתלונן, וכתוצאה ממכה זו הוא הפילו ארצה, וזה מסביר את הפציעה בלסת כמכה ישירה, ואת יתר הפציעות ככאלה שנגרמו כתוצאה מנפילה. הנפילה איננה תוצאה של החלקה על כתם שמן, אלא תוצאה של המכה שהכה הנאשם במתלונן, וגרם לו ליפול ולהיפצע גם כתוצאה מהנפילה.

טענת ההגנה לעדות יחידה

63. באת כוח הנאשם טענה שבתיק זה מדובר בעדות יחידה של המתלונן מול עדותו של הנאשם, והוסיפה כי לא בקלות ירשיע ביהמ"ש על סמך עדות יחידה וכי על השופט לנקוט משנה זהירות בטרם ירשיע על סמך עדות כזו. בעניין זה הפנתה לע"פ 509/76, **דב צסיס נגד מדינת ישראל:**

"כידוע, אין מניעה להרשיע על-פי עדות יחידה ... אולם תנאי לכך שהשופט י שקול את ערכה של העדות היחידה בשבע עיניים, מעל ומעבר לזהירות הרבה שלה הוא נדרש כרגיל.

הטעם לכך ברור: כאשר אותה גירסה נשמעת מפי עדים אחדים, פוחת בדרך-כלל החשש מפני טעות או הטעיה. שונה המצב בבוא השופט לשקול אם די בעדות יחידה כדי לשכנעו באשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר."

עוד הפנתה ל- בע"פ 466/65, **רפאל הלפרין נ' מ"י:**

"הלכה פסוקה היא כי, בדרך כלל, רשאי גם רשאי בית-המשפט להרשיע בפלילים על-סמך עדות של עד יחיד, אולם ברור שבעשותו זאת על בית-המשפט לנהוג בזהירות הדרושה, ולשקול היטב אם זה בטוח לסמוך על העדות היחידה שבפניו."

64. באת כוח הנאשם הפנתה לסעיף 54 (2) לפקודת הראיות אשר דן בהכרעה על פי עדות יחידה במשפט אזרחי:

54. פסק בית משפט במשפט אזרחי באחד המקרים שלהלן על פי עדות יחידה שאין לה סיוע, והעדויות אינה הודיית בעל דין, יפרט בהחלטתו מה הניע אותו להסתפק בעדות זו; ואלה המקרים:
(2) העדות היא של בעל דין או של בן-זוגו, ילדו, הורו, אחיו או אחותו של בעל דין;

65. באת כוח הנאשם טענה כי התנהלות המתלונן, החל מיום האירוע, מלמדת כי בכוונתו להגיש תביעה אזרחית, ואולם, תביעה זו טרם הוגשה, והמתלונן וב"כ ממתינים להשתמש בפסק דין הפלילי כנגד הנאשם. לטענת באת כוח הנאשם, ללא פס"ד מרשיע, ובהתחשב בפקודת הראיות ובכללים בעניין עדות יחידה בדין האזרחי, לא ניתן להוכיח את אחריותו של הנאשם לנזקיו של המתלונן, כאשר בנסיבות המקרה, מדובר בנסיבות דומות, של גיל, מקצוע, היעדר עבר, שיתוף פעולה עם המשטרה, וכו', וכאשר המדובר בעדות יחידה של מתלונן, שלטענת ההגנה, הינו בעל אינטרס ומניע ברור להפליל את הנאשם. הסנגורית אף הפנתה לתמליל העימות שבין המתלונן לנאשם, וביקשה לחזק את דבריה מאותו תמלול.

גם טיעון זה של ב"כ הנאשם אין בידי לקבל - אמנם הראיה המרכזית בתיק היא עדותו של המתלונן, אך אין מדובר בראיה יחידה - המתלונן מסר את גרסתו לשוטר שהגיע לזירת האירועים, וקיים בתיק תיעוד רפואי התומך בגרסת המתלונן, ומפריך את גרסת הנאשם, וכן קיימת חוות דעת מטעם ד"ר הדס גיפס, מהמכון לרפואה משפטית, התומכת בגרסת המתלונן. המתלונן עשה עליו רושם אמין, ואני מקבל את דבריו כדברי אמת, וכפי שאפרט בהמשך - אני מעדיף את גרסתו על גרסת הנאשם.

עדי ההגנה

הנאשם

66. הנאשם העיד שהוא בן 63 שנים, נהג סמי טריילר משנת 76, שירת בצבא משנת 73 עד 76, קיבל מהצבא רישיון לסמי טריילר, נשוי ואב ל- 3 ילדים. לדבריו, כרגע הוא אינו עובד בשל תאונת עבודה שאירעה לו באוקטובר שנה שעברה, שבעקבותיה מכר את המשאית. בנוגע לאירוע נשוא האישום סיפר, כי המדובר באירוע מלפני כחמש-שש שנים, עת הגיע עם הסמיטריילר לתחנת הדלק, ועצר את רכבו מאחורי רכב סמיטריילר אחר שתדלק. במהלך עדותו הראשית הוגשו באמצעותו תמונות נ/9(א)-נ/9(ח) של תחנת הדלק, שהוא צילם (עמ' 21 שורה 1).

67. בהתייחס לנ/9(א) אמר הנאשם, כי המדובר בתחנת דלק בכניסה לחיפה, אחרי אגד הישנה. הנאשם הצביע על הנת"צ, והסביר כי המדובר בכניסה לתחנה. בנוגע לרוחב הכניסה אמר, כי "יש שם 9 מטר" (עמ' 21 שורה 6) ובנוגע לרוחב רכב הסמיטריילר אמר "בין 2 וחצי לבין 3" (עמ' 21 שורה 8). בנוסף הצביע על היציאה מתחנת הדלק. בנוגע לאירוע סיפר הנאשם (עמ' 21 שורות 10-13):

"מה שרואים בתמונה זה משאית קצרה. זה לא סמי טריילר כפי שהיה. אני נכנס

לתחנה ועומד אחרי הסמי טריילר שמתדלק. הגעתי ממש לקצה הכביש. אני לא סוגר את הכביש של הכניסה לתחנה, אני נעמד אחרי המכונית הלבנה, ז"א שהסמי טריילר שלי מגיע ואני מצביע על תחבורה ציבורית"

68. בהתייחס לנ/9(ב) הסביר כי המשאיות מתדלקות רק בצד השמאלי של התחנה, והוסיף שהוא מחנה את רכבו במצב שכל רכב אחר יכול להיכנס לתחנה, וכדבריו **"מדובר בתמונות שהם צולמו בתור שחזור שעשיתי אחרי האירוע לפני כחודש ימים. חיכיתי לסמי טריילר שייכנס לתחנה ואז צילמתי"** (עמ' 21 שורות 18-19).

69. בהתייחס לנ/9(ג) אמר הנאשם, שהוא צילם את הזנב של הסמי טריילר, ולדבריו, הראה שמכונית יכולה לעבור.

70. בנוגע למדרכות, התייחס לנ/9(ד), ואמר כי נהגי סמי טריילר, בנתיב תחבורה ציבורית שנכנסים לתחנה, "חותכים", כדבריו, את הסיבוב, תוך שהסביר כי המדרכה היא בגובה הכביש, וכדבריו (מעמ' 21 שורה 31 עד עמ' 22 שורה 7):

"ת. אני מגיע לתחנה באותו יום, סמי טריילר היה לפניי ואני נעמד במשך כ-5 דקות. תדלוק של סמי טריילר זה בין עשרים דקות לרבע שעה, זה 500 ליטר סולר, אני שומע ציפצופים מאחורה. לא הבנתי את פשר הצפצופים. ממשיך לצפצף. לא התייחסתי. יש שטחים מתים מימין ומאחורי הסמי טריילר, אז הבחור פנה שמאלה מאחוריי לכיוון נתיב תחבורה ציבורית, הגיע לפניי, פותח את החלון ומתחיל להגיד לי למה אני סוגר את התחנה, ושמעתי שהוא צועק, אני כל כך לא הבנתי אותו, שמשאיות דלק מונעות קצת קשה לשמוע ממרחק 10 מ'. הוא נעמד בנתיב תחבורה ציבורית פתח את החלון והתחיל לצעוק. אני עושה לו תנועות ידיים, תסתכל אני לא יכול. כנראה שהבחור לא השתכנע, הוא נראה לי קצת עצבני, והוא המשיך בנתיב תחבורה ציבורית, נכנס לתחנת דלק באין כניסה, ז"א ביציאה של התחנה נכנס באין כניסה. ז"א ביציאה של התחנה נכנס באין כניסה, כמעט הוא גורם לתאונה שם.

ש. כשאתה אומר באין כניסה, אתה מתכוון לכניסה הזו? .. התמונה סומנה נ/9(ה)

ת. התמונה מייצגת את היציאה מהתחנה. אני בערך איפה שהמשאית שנמצאת בתוך התמונה, אחריה, מחכה לתדלוק, אני רואה את הבחור ממשיך בנתיב תחבורה ציבורית ... הוא נכנס מהכיוון של היציאה, הוא היה עצבני, הוא קילל ... הוא נעמד לידי ופתח את החלון, במקביל אליי, נעמד בנתיב תחבורה ציבורית במקביל אליי, אני בתחנה, הוא מתחיל לנסוע, ואני מסביר לו שלפניי סמי טריילר, הוא מתחיל לצעוק למה אני סוגר את התחנה, והוא החנה איפה שהמכונית הלבנה שבתמונה, בערך באזור הזה, באלכסון, עם דלת פתוחה ורץ לכיוון שלי.

בהתייחסו ל"החלקת" המתלונן, אמר הנאשם:

"אני מעיין עכשיו בתמונה נוספת, שהוגשה וסומנה נ/9(ו), הוא רץ לכיוון המשאבה

שבתמונה, משמאל לתדלוק של המשאיות, הוא רץ לכיוון המשאבה, למשאית, ראיתי אותו מחליק ליד המשאבה ונופל. אני רואה שהבן אדם קיבל מכה, אני יורד מהמשאית, מנסה לעזור לו"

לדברי הנאשם, בכל הזמן הזה הוא שהה "בתוך המשאית" (עמ' 22 שורה 20).

71. באת כוח הנאשם הגישה 2 תמונות נוספות, נ/9(ז) ונ/9(ח), על מנת להראות כתמי סולר על הכביש.

72. וכך המשיך הנאשם בתיאור האירוע (עמ' 22 שורות 25-32):

"אני רואה שהבן אדם נכנס באין כניסה, רץ באמוק, לא הבנתי בכלל מה קורה. אני רואה שהוא מגיע לכיוון המשאבה, איפה שמתדלקים את הסולר והבן אדם מחליק שם. הוא מקבל מכה. אני יורד מהמשאית, אני ניגש אליו בשביל לעזור לו. הוא קם לבד ומתחיל לגדף, מתחיל לקלל, אני אומר לו, אתה מכיר אותי? למה? הוא אמר לי שאני סגרתי את התחנה. אני לא פגשתי את הבן אדם הזה מעולם. ... חשבתי שאולי עשיתי איזה עבירת תנועה והוא חיפש אותי ...לא הבנתי מה המטרה שלו. אחרי שהוא נפל שם, והוא קם, ראיתי סימנים על הידיים, הוא התלכלך כמובן בשמן ובגריז שהיה שם על הכביש"

ובהמשך תיאר הנאשם מה התרחש מרגע האירוע ועד הגעת השוטרים (עמ' 23 שורות 9-19):

"כמובן שאחרי שהוא נפל הוא קם ומשתולל, ומתחיל עם האיומים שלו ואני אראה לך ואני אביא את הבן שלי ואני ארדוף אותך ולא אעזוב אותך. .. הייתה שם גם מנהלת ומנהלת התחנה ...ואז הוא מחליט ללכת לכיוון המשרדים, לבדוק את המצלמות, כל זה תוך כדי שהוא הולך לכיוון המצלמות, ומנהלת התחנה אומרת לו שהמצלמות עד כמה שזכור לי משהו לא עבד שם, משהו מקולקל, זה לא מהיום זה מאתמול. הוא לא מקבל את זה, הוא מתחיל להשתולל בתחנה, ואז אחרי זה מגיעה המשטרה ומנהל התחנה ומנסים להרגיע אותו. כשבאה המשטרה אני זוכר שהוא מתחיל להתלונן שהיד שלו שבורה והרגל שלו כואבת והלסת שלו שבורה והשיניים שלו עפו מהמקום, הוא אומר לשוטר שם ... במשך שעה הוא סוגר את התחנה ... במקום שיתפנה לבית חולים שזה הדבר הכי הגיוני שיכול להיות, הוא רץ להתווכח עם מנהל התחנה, עם שוטרים שעצרו אותי על מה שאני גרמתי לו"

הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית בעניין המצלמות (מעמ' 35 שורה 13 עד עמ' 36 שורה 19):

"ש. אתה אמרת שאחרי שהוא מגלה שהמצלמות לא עובדות, הוא לא מקבל את זה ומתחיל להשתולל. זה נכון?"

ת.כן.

ש. זה עוד יותר מחזק את התלונה שלו, כי המתלונן ברגע שהוא מגלה שהמצלמות

לא עובדות ושהמצלמות היו יכולות לחזק את תלונתו, הוא מתעצבן מזה.

ת. זה יכול להיות הפוך. אני נראה לי שזה הפוך שבגלל שאין מצלמות הוא ממשיך להעצים את העניין.

ש. אמרת שהוא עצבני על זה שהמצלמות לא עובדות.

ת. נכון. הוא לא מקבל את זה וממשיך כאילו אני תקפתי אותו. ...

ש. אני אומר לך שאתה תקפת את המתלונן במכת אגרוף לפניו שגרמה לו ליפול ארצה וכן גרמת לו חבלות גם בפנים וגם בשורש כף יד ימין ולשבר באצבע החמישית, כמו כן נגרמה לו המטומה בלסת שמאלית תחתונה ובצוואר, שפשופים באזור מרפק וכפות הידיים, שפשוף בקדמת ברך ימין, טנטון באוזן שמאלית וחשד לירידה בשמיעה. מה תגיד על זה?

ת. מאגרוף אחד? תן לי אגרוף. אני רוצה לראות אם קורה לי דבר כזה.

ש. ובכל זאת?

ת. ריבונו של עולם, מאגרוף אחד, מה זה השטויות האלו? מאיפה הוא מביא את הדברים האלה? שעה וחצי הוא משתולל בתחנה עם לסת שבורה, המשטרה באה לתחנה כול העולם והוא לא התפנה לבית חולים, עם רגל שבורה, יד שבורה, עם שיניים, איפה נשמע דבר כזה? הוא שקרן, נוכל ברמות.

...

ש. איך אתה מסביר את זה שהבן אדם נפגע, לא משנה איך הוא נפגע, והרופאים מאבחנים אצלו את החבלות האלו ואתה טוען שבמשך שעה וחצי הוא השתולל?

ת. זה האמת. תבדוק את דוחות המשטרה. ...

ש. אתה טוען שלמתלונן נגרמו חבלות כי הוא נפל

ת. איזה חבלות אני לא יודע, אני לא רופא.

ש. אח"כ אתה אומר שלא נגרמו לו חבלות כי במשך שעה וחצי הוא השתולל בתחנה. רופאים שאבחנו אותו אבחנו אותו עם החבלות האלו. יכול להיות שאתה מגזים?

ת. שעה וחצי הבן אדם סגר את התחנה, מנהל דו שיח עם שוטרים, עם מנהל ומנהלת התחנה. במשך שעה וחצי, תסתכל בדוחות. תסתכל מתי הגיעו השוטרים.

ש. אתה לא מאמין שנגרמו לו חבלות כי הוא השתולל שעה וחצי?

ת. בן אדם עם חבלה כמו שאתה אומר, זה נראה לך הגיוני שבמשך שעה וחצי הוא השתולל, אני אומר לך שהוא השתולל והתפרע.

ש. לך זה לא נראה הגיוני?

ת. אין מצב"

73. הנאשם עשה עליו רושם גרוע - עדותו בלתי עקבית, בלתי אמינה, בחלקה הייתה כבושה, וההיגיון רחוק ממנה עד מאוד. במהלך חקירתו הראשית הוגשו באמצעות הנאשם תמונות המתאימות, לטעמו, למצב שהיה בעת האירוע המתואר בכתב האישום, הגם שתמונות אלו צולמו שנים לאחר האירוע. בחקירתו הנגדית אמר, בהתייחס לתמונות נ/9(ב) ונ/9(ג) כי **"זה מקרה קלאסי שהתאים למה שהיה באירוע"** (עמ' 25 שורה 30) והוסיף **"סמי טריילר כולם אותו אורך, אם אחד עומד והשני מתדלק, זה כמו בתמונה שהבאתי"** (ענ' 25 שורות 32-33). כשעומת הנאשם עם גרסתו במשטרה, ת/5, הוא **"שיפר"** את גרסתו, והוסיף שהרכבים שהיו צריכים להיכנס לתחנה, מהמקום בו עמדה המשאית שלו, היו צריכים לעלות על המדרכה, שכן נתיב הכניסה היה חסום על ידי המשאית שבה נהג. הנאשם נשאל אודות רכב **"הג'יפון"** שבתמונות שהוגשו על ידו, כדלקמן (עמ' 26 שורות 7-11):

"ש. מהתמונות אני רואה שהגיפון הוא רכב לא קטן, נכנס באין מפריע, זה גם המרווח שהיה לרכבים ביום האירוע להיכנס?"

ת. ... יכול להיות שהתמונה היא לא מאה אחוז אלא 90 אחוז, אבל זה התמונה ונכנסו רכבים באותו יום. ... אין מצב שאני עומד 10 דק' רבע שעה ולא נכנס פרייבט לתדלק"

בהמשך נשאל הנאשם (מעמ' 26 שורה 12 עד עמ' 27 שורה 14):

"ש. דיברת על מדרכה שהיא נמוכה ממדרכות אחרות, ואני רואה שהרכב עובר את המדרכה בלי לעבור את המדרכה.

ת. במקרה הזה כן וגם ביום האירוע.

ש. עלו על המדרכה או לא עלו?"

ת. ... באחריות מלאה נכנסו עוד רכבים ...

ש. האם אתה ראית אם ביום האירוע רכבים שנכנסו על המדרכה?"

ת. נכנסו, עלו על המדרכה ונכנסו ...

ש. אתה מסכים איתי שהתמונות נ/9(ב) ונ/9(ג) לא משקפות את מה שהיה ביום האירוע, כי בתמונות האלו רכבים נכנסים בלי לעלות על המדרכה. מסכים איתי?"

ת. כן. אני טענתי קודם שנהיגה זה לא מדע מדויק. אתה יכול לעמוד כאן וגם ליד, יש כל מיני סוגי נהגים.

ש. באופן כללי כשאתה נכנס לתחנת הדלק הספציפית שאתה מבקר בה באופן תדיר, אתה גם חונה את המשאית באופן שרכבים אחרים שנכנסים לתחנת הדלק יעלו על המדרכה?"

ת. יש מצב כזה ויש מצב כזה. זה תלוי באורך של הסמיטריילר. ...

ש. תסכים איתי שאם אתה אומר לנו שזה תלוי באורך של המשאית גם שלך וגם שעומדת לפניך ומתדלקת אתה למעשה לא יכול לזכור מיום האירוע מה אורך

המשאית שהייתה לפניך ומה אורך המשאית שהייתה לך, ולכן אתה גם לא יכול להגיד לנו אם חסמת או לא חסמת את הכניסה לתחנת הדלק?

ת. לא חסמתי את הכניסה לתחנת הדלק באחריות מלאה. ...

...

ש. מי אמר שהמצב שראינו בתמונות נ/9 זה היה המצב ביום האירוע?

ת. לא אמרתי שבמאת האחוזים, מההתחלה טענתי, זה פחות או יותר 90 אחוז זה המקרה הקלאסי"

ב"כ המאשימה עימתה את הנאשם עם דבריו בעניין זה בחקירתו במשטרה (עמ' 27 שורות 15-20):

"ש. בחקירתך במשטרה, ת/5 שורה 5, כשנשאלת על האירוע, אתה אמרת "שמעתי בעודי במשאית שמישהו מאחורי מצפצף והוא ברכב פרטי, בו בזמן שכל הרכבים הפרטיים שנכנסו לתחנה עלו קצת על המדרכה.

ת. אוקיי. אמרתי, נכון.

ש. מבחינתך רכבים פרטיים היו צריכים לעלות על המדרכה כדי להיכנס לתחנה?

ת. נכון"

74. הצילומים שהוגשו ע"י הנאשם לבית המשפט אינם משקפים נאמנה את מצב הרכבים בעת האירוע המתואר בכתב האישום. אילו המתלונן היה יכול להיכנס לתחנת הדלק אז הוא לא היה צריך להמשיך בנהיגה לצד השני, ממנו יוצאים הרכבים, ולהיכנס במקום שאינו מיועד לכניסה. המתלונן אף לא היה צריך להתעמת עם הנאשם בנוגע לחסימת הכניסה. בנוסף - אילו המתלונן אכן היה מחליק על כתם שמן, כפי שטען הנאשם, אזי מדוע אמר לנאשם באותו מעמד שהוא גרם לו לחבלות, ומדוע אמר לשוטר שהגיע זמן קצר אחרי האירוע, שהנאשם תקף אותו. מעבר לכך - אילו מטרת הנאשם היא להגיש תביעה כספית בגין האירוע, אז מדוע לו לתבוע את נהג המשאית, שהוא הנאשם, ולא לתבוע את תחנת הדלק, שכביכול התרשלה והותירה כתם שמן במקום שאנשים יכולים למעוד בו, וסביר להניח שכיסה עמוק יותר מזה של הנאשם. גרסת הנאשם איננה הגיונית, ואינה מתיישבת עם הממצאים הרפואיים אליהם התייחסתי לעיל.

75. במהלך חקירתו הראשית טען הנאשם כי המתלונן הגיע לתחנת הדלק ומשלא הצליח להיכנס לשם הוא המשיך בנסיעה בנתיב התחבורה הציבורית, כאשר בשלב מסוים נעצר במקביל למשאית שבה ישב הנאשם, והתחיל לצעוק עליו. כשנשאל בחקירתו הנגדית מה אמר לו המתלונן, השיב "למה אתה חונה ככה, למה אתה עומד ככה, למה אתה סוגר את התחנה? אמרתי לו תשמע, אני מסביר לו שבסמי טריילר עומד לפניי ואני ממש צמוד אליו. זה המצב הנתון, עניין של דקות והוא מתפלא?" (עמ' 27 שורות 28-30). הנאשם הציג את המתלונן כאדם עצבני ונסער עוד בשלב המוקדם ובטרם התרחש האירוע, ככל הנראה בכדי לשכנע בקו ההגנה שלו, לפיו המתלונן החליק על כתם שמן בתחנה. הנאשם נשאל מדוע לא אמר בחקירתו מיום 21.2.13 ובמהלך העימות עם המתלונן מיום 7.3.13, את גרסתו אודות נסיעת המתלונן בנת"צ ועצירתו, ותשובתו

"אמרתי את זה, אני זוכר שאמרתי את זה" (עמ' 28 שורה 1), וכשנאמר לו ע"י ב"כ המאשימה שלא אמר זאת לא בחקירה ולא בעימות, השיב **"יכול להיות שלא ציינתי את זה אבל זה מה שהיה"** (עמ' 28 שורה 9). בהמשך נשאל הנאשם (עמ' 28 שורות 10-16):

"ש. אם לא ציינת את זה, איך היום בחלופ כ-5 שנים מיום האירוע, אתה כן נזכר בפרט המאוד חשוב הזה ומציין אותו?"

ת. לא יודע אם זה פרט מאוד חשוב, אני מסביר לך שהוא פנה אליי ואני לא הבנתי בכלל מה הוא רוצה ממני ולמה הוא נכנס לתחנה. ...

ש. מדוע אתה לא ציינת את הפרט הזה?

ת. שכחתי מזה. אבל זה קיים"

הצגת המתלונן ע"י הנאשם כמי שהגיע עצבני נמשכה גם בדברי הנאשם לפיהם מרגע העצירה בנת"צ ועד לנפילת המתלונן על כתם השמן הוא ישב בתוך המשאית ולא דיבר מילה עם המתלונן: **"ש. במהלך כל האירוע אתה נשאר בתוך המשאית שלך, נכון? ת. כן. אני הייתי במשאית שלי יושב עד שהמתלונן נופל ארצה"** (מעמ' 28 שורה 33 עד עמ' 29 שורה 1). ובהמשך **"ש. למעשה, יש את הדו שיח שאתה מנהל איתו שהוא נמצא בנתיב התחבורה הציבורית, ומאז אתה לא מדבר איתו עד שהוא נופל? ת. עד שבאתי לקראתו, ראיתי שהוא נופל ובאתי לעזור לו. אני הראשון שניגשתי אליו. ש. בשלב שבין הדו שיח בנת"צ עד לנפילה אתם לא מדברים? ת. נכון"** (עמ' 30 שורות 11-15). הנאשם אפילו העיד שכאשר הוא ראה את המתלונן מגיע אליו הוא נעל את המשאית ונשאר לשבת בתוכה (עמ' 30 שורה 21). הנאשם מנסה, כאמור, להציג מצג לפיו המתלונן היה נסער וכועס, ושההליכה שלו לכיוון המשאית לכאורה הפחידה את הנאשם - בעניין זה עומת הנאשם עם דבריו שנאמרו לשוטר אבי בלטה (עמ' 30 שורות 16-25):

"ש. מדוע לשוטר אבי בלטה שמגיע להערכתי כ-10 דק' אחרי האירוע (ת/4) אתה אומר לו את הדברים הבאים "הצביע לי על נהג המשאית.." זה גרסת השוטר. אם אתה אומר שלא התווכחת איתו, למה לשוטר אבי בלטה אתה אומר שהוא נפל תוך כדי ויכוח?"

ת. כשהוא יצא מהרכב שלו, הוא חנה אותו איך שהוא רצה, הוא יצא בתנועות ידיים וצעקות, אתה רואה את כל התמונה, אני הבנתי שהבן אדם בא אליי, מה אני אמור לעשות בדיוק? סגרתי את הצ'ופצ'יק של הדלת של המשאית. מהפחד, אתה רואה בן אדם רץ, משתולל.

ש. בביהמ"ש אתה אומר שאין ויכוח, לשוטר אתה אומר שיש ויכוח.

ת. לא היה לי איתו ויכוח. מעולם לא דיברתי איתו.

ש. כשאתה רואה אותו מחליק, רק בשלב הזה אתה יוצא מהמשאית?

ת. נכון"

הנאשם סותר את עצמו פעם אחר פעם, מחליף גרסאות, משנה גרסאות, והכל בכדי להתאים את עצמו להגנה

לה הוא טוען בבית המשפט. בחקירתו הראשית סיפר הנאשם שהמתלון איים עליו ושהוא חש מאוים - "איך שהוא קם, אני ירדתי מהמשאית בשביל לעזור לו, הוא הסתכל לי בעיניים ואמר לי "אותך אני ארדוף כל החיים שלי" ואני גם מאוים על ידו ועל ידי הבן שלו. יש פה כנראה מניע של כסף. אחרת מה?" (עמ' 25 שורות 14-16). הנאשם ממשיך להציג את המתלון כאדם נסער ואלים, בכדי להצדיק את גרסתו. בחקירתו הנגדית התבקש הנאשם לפרט את האיום שהמתלון הפנה כלפיו, ותשובתו "הוא אמר שאני לא אזוז מכאן עד שהבן שלו, אני אטפל בך, אני אראה לך, אתה לא תצא מכאן, אתה תשלם על זה ביוקר" (עמ' 31 שורות 23-24). טיעון זה של הנאשם אינו מופיע בחומר הראיות, כך שמדובר בגרסה ש"נולדה" לצורך המשפט, ולא נטענה קודם לכן, וכך נשאל וענה הנאשם בעניין זה (מעמ' 31 שורה 25 עד עמ' 32 שורה 4):

"ש. הבנת שהוא מאיים עליך?

ת. כן. זה היה איום. גם כאן בביהמ"ש הוא איים עליי.

ש. אם זה היה איום מדוע לא התלוננת במשטרה?

ת. זה הטעות שלי.

ש. נניח שטעית באותו רגע, כשמזמינים אותך לחקירה וחוקרים אותך בחשד שתקפת את המתלון, אתה בשום מקום לא מזכיר את זה שהוא איים עליך. מדוע?

ת. הוא איים עליי ואני אמרתי את זה בכמה מקומות, אבל מה יש לי לפחד ממנו ברגע שסגרנו את התיק? אחרי העימות קיבלתי הודעה שהתיק סגור. מה יש לי לפחד מהבן אדם?

ש. אני מדבר על השלב שאתה נחקר במשטרה כחשוד, לא חשבת שזה משהו מהותי, משהו חשוב?

ת. אני לא יודע, האיום שלו...כנראה הכעס שלו, היה עצבני...אני לא יכול להסביר את זה. זה לא נראה לי כאילו איום שהוא הולך לממש. אבל זה היה איום"

אני דוחה מכל וכל את גרסתו המאוחרת של הנאשם, לפיה המתלון איים עליו - מדובר בגרסה כבושה, שנולדה במהלך המשפט ולצורך המשפט, ואין בינה ובין האמת דבר וחצי דבר. הסבריו של הנאשם שמדובר בטעות שלו, שלא ציין את איום הנאשם, איננה הגיונית ולא מתיישבת עם השכל הישר - הנאשם נחקר תחת אזהרה, והוא עבר עימות עם הנאשם, כך שהיו לו מספר הזדמנויות לומר את דבר האיום של המתלון כלפיו, עוד לפני סגירת התיק נגדו. אני דוחה גרסה זו של הנאשם, ומעדיף את דברי המתלון על דבריו. ניסיונותיה של ב"כ הנאשם להראות את דבר האיום מדברי המתלון, כגון ממהלך העימות שם אמר המתלון לנאשם "אני לא אעזוב אותך", "אני אגיע לפרקליטות" ועוד - אין בכל אלה כדי לתמוך ולו תמיכה קלושה, בטיעונו של הנאשם לפיו המתלון איים עליו במעמד האירוע ובמילים שצוטטו ע"י הנאשם, וגם לאחריו. הנאשם הגדיל לעשות כאשר אמר שהוא מאוים ע"י המתלון ובנו - הוא הוסיף אדם נוסף מטעם המתלון, כביכול בכדי להראות שמדובר במשפחה אלימה.

76. הנאשם טען בפניי, שהוא חושב שהמתלון העליל עליו את ענין התקיפה, בכדי "להוציא" ממנו כסף, ובמילותיו "זה מקרה מיוחד שלא קרה, אני נוהג מעל 40 שנה, לא היה מקרה כזה שמישהו תופר עליך תיק כזה וטוען שהכית אותו ... (עמ' 23 שורות 28-29), ובהמשך אמר הנאשם "אם זה לא הייתי אני אז זה היה מישהו אחר. ברגע שהוא החליט שהוא לא יכול להיכנס ונכנס באין כניסה ועשה את מה שהוא עשה, אז הוא חייב ליפול על מישהו כנראה.. הבן אדם הזה נראה לי או שיכור או נרקומן" (עמ' 34 שורות 2-4), והוסיף כי "כנראה שהכל מתוכנן אצלו" (עמ' 34 שורה 8), ובהמשך אמר "קרו מקרים בעבר שאנשים לקחו כסף על רמאות ... זה נראה לי קלאסי ביותר. הבן אדם נפל, התפשל שם, מה הוא יגיד לאגד?" (עמ' 34 שורות 11-12).

הנאשם אינו בוחל במילותיו כלפי המתלון, בכדי להצדיק את גרסתו ולהפריך את גרסת המתלון. הנאשם נשאל מדוע לו למתלון "להעליל" עליו שעה שיכול היה לתבוע את תחנת הדלק, שכיסה עמוק יותר משל הנאשם, ולהלן השאלות והתשובות (עמ' 34 שורות 13-27):

"ש. אני אומר לך שלהבנתי מבחינת המתלון היה עדיף לבוא ולתבוע את תחנת דלק פז כי היא כיס עמוק, ולא אותך.

ת. פה זה הקייס. אני טוען ככה. אבל אין מצלמות. כנראה שהוא אכל אותה מכל הכיוונים. אם היה מצלמות הסיפור הזה היה נגמר.

ש. אם הוא אמר שהוא החליק על כתם השמן, עדיף לתבוע את פז, לקבל יותר כסף מפז, ולא לתבוע אותך באופן אישי.

ת. אני לא יודע מה הוא רוצה ממני, למה הוא מצפצף כמו מטורף, למה הוא נכנס בתחנה באין כניסה? אני לא יודע מה הוא רוצה ממני. ...

ש. הוא בחר להגיש נגדך תלונה במשטרה, ובחר, ככל הנראה, לתבוע אותך אזרחית לא בגלל שהוא רצה כסף אלא בגלל שאתה עשית לו, הכית אותו ועשית לו נזקים. מה תגיד על זה?

ת. אני לא היכיתי את הבן אדם הזה. מעולם לא הרבצתי לו, זה הסיפור שלו שבוקס מעיפים בן אדם 5 מטר כמו שהוא משקר ששלחתי לו אנשים וכמו שהוא משקר שאני עישנתי סיגריה. שתיים-אני מעולם לא פגשתי את הבן אדם הזה. אני לא מבין מה הבן אדם הזה רוצה ממני. חשבתי בהתחלה שמדובר בעבירת תנועה, לא הבנתי מה עשיתי, מעבר לזה, אין לי הסברים. לא יכול להיכנס למוח של בן אדם"

77. הנאשם התפתל בתשובותיו, סתר את עצמו, לא הסביר את גרסתו, ואין כל היגיון בדבריו. עדותו לא הייתה עקבית, וברור לי שדבריו בפניי לא היו דברי אמת, אלא דברים שנאמרו על ידו בכדי להוציא עצמו מהתיק הפלילי המתנהל נגדו. הנאשם עשה עליי, כאמור, רושם בלתי מהימן, אינני מקבל את גרסתו, ואני דוחה אותה על הסף, ומעדיף את גרסת המתלון עליה.

עד ההגנה מר שמואל דוידוביץ

78. העד הוא הבעלים של תחנת הדלק בה התרחש האירוע נשוא כתב האישום. העד תיאר את מעורבותו באירוע כדלקמן (עמ' 39 שורות 8-13):

"אני לא הייתי בזמן האירוע, לא הייתי בתחנה, המשרדים שלי הם בתחנה אחרי זה, שגם היא שלי, שתי הפז, ושם אני הייתי. אני ישבתי בזמן האירוע במשרדים בתחנה. אני נקראתי לתחנה, המרחק ביניהם הוא הליכה של 2 דקות אפילו פחות ... נקראתי לתחנה ע"י עובד חנות הייל, כאשר נאמר לי שהתחנה חסומה, יש בלאגן"

בחקירתו הנגדית נשאל העד (מעמ' 42 שורה 26 עד עמ' 43 שורה 7):

"ש. אתה מגיע אחרי שהאירוע מתרחש?

ת. כן.

ש. אמרת שלקח לך 2-3 דקות הליכה להגיע לתחנה?

ת. מהרגע שהודיעו לי.

ש. תסכים איתי שהעובד לא מתקשר אליך ישר אחרי האירוע אלא לאחר שיש התפתחות באירוע שבמהלכה המתלונן חוסם את המסלול של המשאית, נכון?

ת. סביר להניח שהוא ניסה לשכנע את כבודתם שיזיזו את המשאיות ויפתחו את הפתחים וזה לא צלח.

ש. הניסיון הזה לוקח פחות או יותר עוד כמה דקות טובות, נכון?

ת. תלוי בקליינטים. אבל כן. ...

ש. אני מאמין שהגעת לתחנה פחות או יותר 10 דקות אחרי שהאירוע התחיל?

ת. ההערכה שלך היא פחות או יותר, אני הגעתי תיק תק, בין ההודעה, וזה האינטרס שלי, העובדים יודעים שמאוד חשוב לתחנה ולי שהתחנה תהיה פתוחה, לא יודע כמה זמן לקח השיח בין הצדדים"

79. העד לא היה בזמן האירוע, על כן יש לבחון את דבריו ביחס לדברי המתלונן והנאשם, לאחר האירוע ובזמן הגעת המשטרה. **בנוגע לזמן הגעת המשטרה למקום** - הנאשם טען שהמשטרה הגיעה בחלוף כרבע שעה עד עשרים דקות מהאירוע (עדות הנאשם, עמ' 22 שורה 32), ואילו העד טען כי המשטרה הגיעה בחלוף חצי שעה עד שעה, ולאחר שהוא בעצמו הגיע לתחנת הדלק. **בנוגע להזמנת המשטרה למקום** - אמר העד (מעמ' 39 שורה 31 עד עמ' 40 שורה 5):

"קראו לי והגעתי. הגעתי 2 דקות אחרי שקראו לי. ראיתי שיש ויכוח בין ציון לשני, ... האינטרס הבולט שלי זה לשחרר את התחנה. האדון השני, מ', הבנתי שהוא לא רוצה, הוא רוצה משטרה ועניינים וזה, ראיתי שאין ברירה וחייבים לקרוא למשטרה, הוא גם נעמד חלק מהזמן הוא עמד מול הקבינה, חלק הוא נשכב, ראיתי שאין ברירה ואמרתי שאני חייב את המשטרה כדי לשחרר לי את התחנה, משטרת ישראל לקח להם להערכתי סדר גודל של לפחות חצי שעה לבין שעה עד שהגיעו, הגיעה המשטרה.."

בנוגע לכניסת הרכבים לתחנת הדלק - (עמ' 42 שורות 1-25):

"ש. דיברת על זה שברגע שיש 2 משאיות חונות לקראת התדלוק, למעשה המשאית השנייה חוסמת טיפה את הכניסה לתחנה, נכון?"

ת. המשאית השנייה חוסמת באופן משמעותי את הכניסה לתחנה אבל תמיד יש את הפתח היותר קרוב לאגד שבו כל הפרייבטים נכנסים שזה תוך עלייה על מדרכה.

...

ש. מציג לך את נ/9(ג), אתה מזהה את התחנה?

ת. ... לפי הקיר זה כן הכניסה לתחנה.

ש. תסכים איתי שלפני התמונה נ/9(ב) אנחנו רואים רכב ג'יפון שהוא רכב לא קטן שיכול להיכנס לתחנה מבלי לעלות על המדרכה, מסכים איתי?

ת. אני מסכים איתך שיש כאן רווח יותר, הם נכנסים לתחנה, לפי התמונה הזו כן. ...

ש. תסכים איתי שהתמונה הזו לא משקפת נכונה מצב שבו שתי משאיות עומדות במסלול השמאלי?

ת. המצב הכי גרוע שיכול להיות זה אולי שהמשאית בזווית הזו שהיא לקחה ונכנסה לתחנה אולי חצי מטר אחורה, לכן תמיד, וזה המתדלקים יודעים, מנהל התחנה יודע שזה המצב שהפרייבטים ממשיכים להיכנס כי בזמן שהמשאית מתדלקת נכנסים לא מעט רכבים. תדלוק משאית לוקח להערכתי כ-10 דקות..."

מבחינת המתלון, הנאשם חסם את הכניסה לתחנת הדלק באמצעות המשאית בה נהג, בין אם מדובר בחסימה מלאה או בחסימה חלקית, ודבר זה אילץ אותו להמשיך הלאה בכביש ולהיכנס לתחנה מהצד השני - ברור שעניין זה הוביל את המתלון לפנות אל הנאשם בטרוניה בנוגע לאופן עמידת רכבו בפתח התחנה. הנאשם, ככל הנראה, לא קיבל את עצם פניית המתלון אליו בטענות בנוגע לאופן עמידת רכבו בפתח הכניסה לתחנת הדלק, ירד מרכבו ותקף את המתלון.

80. בנוגע לטענת הנאשם לפיה המתלון החליק על כתם שמן בתחנה, אמר העד (עמ' 44 שורות 13-20):

"ש. ציון אמר לך שמ' החליק על הרצפה?"

ת. לגבי ההחלקה להערכתי זה כל הסיפור שאני לא יודע מאיפה, אני לא ראיתי שום פציעה, הם התווכחו ביניהם איך הוא הגיע מה הגיע, ההוא אמר יכול להיות החלקת פה, אני לא ראיתי את ההחלקה גם לא ראיתי סימני החלקה. כשאני הגעתי זה בטוח לא היה החלקות כבר, כל מי שהחליק כבר היה על הרגליים, גם ציון היה על הרגליים וגם מ', לא ראיתי שום סימני פגיעה.

ש. לביהמ"ש- העובד שלך סיפר לך על איזה החלקה?

ת. לא. העובד שלי אמר לי שהוא לא ראה כלום."

העד לא ראה סימני החלקה, וגם העובד שלו לא ראה שמישהו החליק בתחנה. העד גם אישר שמערכת המצלמות לא פעלה באותה העת, וכדבריו: **"מערכת המצלמות לא עבדה. לא הקליטה וגם לא רואים את התמונה, כאשר זה לא מוקלט גם המתדלק לא רואה את מספרי הרכבים... אם זה מקליט גם המתדלק רואה"** (עמ' 47 שורות 15-17).

עדותיו של העד אינה רלבנטית לזמן האירוע, מאחר והוא הגיע למקום לאחר שנקרא ע"י העובד שלו אחרי סיום האירוע. העד אישר שהמתלון היה נסער כשהגיע, וכי לא אפשר לנאשם להוציא את רכבו מהתחנה עד להגעת המשטרה, והוא אף התעקש שהמשטרה תגיע למקום. דברי העד תומכים דווקא בגרסת המתלון, ומאשרים שסערת הרוחות בה היה נתון המתלון הייתה בעקבות האירוע עם הנאשם, וברור לי שהדבר נובע מכך שהוא הותקף ע"י הנאשם, וביקש למצות את זכויותיו, ולהמתין להגעת המשטרה, בכדי להגיש תלונה כנגד הנאשם בגין תקיפתו.

סוף דבר

81. גרסת המתלון אמינה, והיא משתלבת היטב עם חוות דעתה של ד"ר גיפס ועם דברי השוטר בלטה. עדות המתלון בפניי הייתה עקבית ורציפה, וברור לי שהוא הציג אירוע שהתרחש בפועל, וכפי שהתרחש. לעומתו, גרסת הנאשם בלתי עקבית, בלתי הגיונית, חלקה היה כבוש, וחלקה האחר היה מחוסר כל היגיון או שכל ישר, ואני דוחה מכל וכל את גרסת הנאשם, ומעדיף על פניה את גרסת המתלון. מסקנתי מכל הנ"ל היא, שעלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש, שהנאשם ביצע עבירה שעניינה חבלה חמורה, עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בכך **שהכה במכת אגרוף בפניו של המתלון, וכתוצאה מכך נגרמו למתלון שבר בשורש כף יד ימין, המטומה בלסת שמאלית תחתונה ובצוואר, שפשופים באזור מרפק וכפות ידיים, שפשוף בקדמת ברך ימין.**

בעניין הטנטון באוזן שמאלית והירידה בשמיעה - משלא הוכח הדבר בפניי במידה מספקת, אני מזכה את הנאשם מגרימתם למתלון.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ח, 04 יולי 2018, במעמד כל הצדדים.